FRANCKESCHE STIFTUNGEN

Franckesche Stiftungen zu Halle

Georgii Pasoris Lexicon Graeco-Latinvm In Novvm Domini Nostri Iesv Christi Testamentvm

Pasor, Georg

Lipsiae, Anno MDCCII.

VD18 12314374

O

Nutzungsbedingungen
Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.
Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.
Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use
All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.
Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.
For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-199681

Visual Library

λέγε τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ ἐξηραμμένην ἔχοντι χεῖρα, & dicit viro, habenti manum arefactam. aor. 1. pass. ἐξηράνθη, exarui, Matth. 13, 6. καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη, & quia femina non habebant radicem, exaruerunt.

Ἀναξηραίνω, exsicco. Sir. 14, 9.

ΞΎΛΟΝ, ου, τὸ, (q. d. ἐξ ὕλης, ex sylva) lignum, 1. Cor. 3, 12. Fustis, Matth. 26, 55. Ex idiotismo Hebraico arbor, Apoc. 2, 7. Eccles. 11, 3. τόπῳ, ὅ (adv.) πεσεῖ τὸ ξύλον, ἐκεῖ ἔσται, in quo loco ceciderit arbor, ibi mansura est. Crux, Act. 5, 30. & c. 10, 39. ὃν ἀνεῖλον (3. plur. aor. 2. act.) κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, quem interemerunt, suspensum ex ligno, vel postquam suspenderunt. κρεμάσαντες enim activam habet significationem. Numella, Act. 16, 24. ἠσφαλίσατο (aor. 1. med.) εἰς τὸ ξύλον pro σὺν τῷ ξύλῳ, per Hebraismum, pro τῷ ξύλῳ, adstrinxit numella.

Ξύλινος, η, ον, ligneus, a, um, 2. Tim. 2, 20. Apoc. 9, 20.

Ξυλοῦμαι, lignor, ligna convehо.

Ξυλοῦς, οῦ, ὁ, lignator, calo.

Ἄξυλος, lignis carens. *item* lignosus, lignis abundans. ἰλιαδ. λ 155.

Ἀξυλία, ας, ἡ, *lignorum inopia.*

Ο Μικρόν, o parvum, *est litera XV. in numeris valet 70. Respondet puncto Hebraeo* camets chatuph.

Ὁ *cum spiritu aspero sine accentu, est articulus prepositivus, gen. masc. num. sing. cujus fœmininum est* ἡ, *neutrum* τό. *Idem valet, quod in vernacula nostra lingua,* der/die/das/ *& facilè distinguitur ab articulo postpositivo* ὅς, ἥ, ὅ, *de quo suo loco, cui respondent Germanica,* welcher/welche/welches. *Marc. 2, 27.* οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον, *non homo propter Sabbatum. Graeci sæpe omittunt hunc articulum, inprimis in nominibus propriis. 1. Pet. 1, 20.* πρὸ καταβολῆς κόσμου, *ante jactum mundi fundamentum. Hic nullus est articulus. Sic Luc. 20, 37.* τὸν θεὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν θεὸν Ἰσαάκ, καὶ τὸν θεὸν Ἰακώβ, *pro* τὸν θεὸν τοῦ Ἀβραάμ, *&c. Deum Abrahae & Isaaci & Jacobi. ubi articulus distinguens omittitur. additur verò Matth. 1, 2. Job. 4, 6. Rom. 9, 13. Quoties articulus prepositivus* absolutè *ponitur, participium* ὢν ὄντος *vel nomen substantivum subaudiri solet. Col. 3, 2.* τὰ ἄνω (*scil.* ὄντα) φρονεῖτε, *superna curate, Act. 25, 23.* τῇ ἐπαύριον *scilicet* ἡμέρᾳ, *postero die. Matth. 6, 9.* ὁ ὢν τοῖς οὐρανοῖς *scilicet* ὤν, *qui es in cœlis.* ὁ *nominativus hic construitur cum Vocativo* πάτερ. *Scilicet articuli carent Vocativo. Sed hic est* Hebraismus. *nempe Hebraica periphrasis. Græcè* πάτερ οὐράνιε, *pater cœlestis,* ὁ *ergo hic indicat* ה *Hebraicum, quod vocant* ה *hajediah. cæteroquin ipse quoque Homerus vocativum construxit cum nominativo, ubi ait* ὑπόπτα νέφος, *eques Nestor. Sic Apoc. 1, 4.* ἀπὸ τοῦ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, *ab eo, qui est & qui erat & qui venit. Hebraicè* מיהוה *me Adonai,* ἀπὸ τοῦ ὁ ὤν, Ellipsis, *subintellige* ὃς λέγεται, *qui dicitur* ὁ ἦν *qui fuit. eiui non habet participium præteriti activi. Ergò per aor. 2. indicativi efferetur* ἀπὸ τοῦ ὁ ἦν, ἀπὸ τοῦ *scilicet* ὃς λέγεται. *Rom. 16, 5.* καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν Ἐκκλησίαν, *scilicet* ἔσαν, *item Ecclesiam, quæ in domo eorum est, Phil. 4, 22.* μάλιστα δὲ οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας, *scilicet* ὄντες, *maximè, qui sunt ex Ca-*

ex Cæsaris domo. Sed οἱ πρὸ ἡμῶν, majores nostri, οἱ μετ' ἡμᾶς posteri, Græcis usitata sunt. Sæpè exprimitur, Rom. 8, 8. οἱ ἐν σαρκὶ ὄντες, qui sunt in carne. Sic Luc. 6, 3. οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες, qui erant cum illo. Interdum articuli præpositivi ponuntur loco pronominum relativorum, αὐτός, αὐτὴ, αὐτὸ, αὐτοί, αὐταί. & vim habet ἀναφορικὸν, relativam. Matth. 21, 29. ὁ δὲ ille verò, pro τὸ δέ. Nam præcessit πέκνον. Hellenismus. Hic subintelligitur συνώνυμον τὸ υἱός, filius. Matth. 2, 5. οἱ δὲ εἶπον, pro αὐτοὶ δὲ εἶπον, illi verò dixerunt. Matth. 4, 20. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα, pro αὐτοὶ δὲ, illi verò statim relinquentes retia, &c. Luc. 5, 33. οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτὸν, illi verò dixerunt ad eum. idque eleganter, ne eadem vox subinde iteretur. Luc. 6, 8. ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη, pro αὐτὸς δὲ, ille verò surgens stetit, &c. Interdum redundat, 1. Cor. 9, 19. ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω, ut plures lucrifaciam, ubi τοὺς redundat. Eleganter pronominibus possessivis præponi solet. Joh. 5, 30. ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστὶ, judicium meum est æquum. Joh. 7, 6. ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος, tempus verò vestrum. Gal. 6, 11. τῇ ἐμῇ χειρὶ, manu mea. Pronomini demonstrativo postponitur. Joh. 5, 15. δός μοι ἵνα τὸ ὕδωρ, da mihi istam aquam. Kariùs præponitur. Act. 4, 23. ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, in hac urbe. Interdum vim habet ἀναφορικὸν, relativam. Matth. 1, 25. ἕως ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς, quousque peperisset filium illum suum. ubi articulus Græcus (τὸν) non est otiosus, sed significat, de eo filio agi, cujus antea facta fuit mentio ab angelo. Sic Matth. 2, 11. εὗρον τὸ παιδίον, invenerunt illum puerulum, scilicet cujus in præcedentibus facta fuit mentio. Luc. 1, 34. εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, dixit verò Maria ad illum angelum, scilicet ad Gabrielem, cujus mentio præcesserat. Joh. 19, 5. φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ferens spineam illam coronam, scilicet de qua v. 2. Sæpè indicat superlativum gradum, ut quum dico ὁ ἀπόστολος & intelligo Paulum. Synecd. gen. Joh. 1, 21. ὁ προφήτης εἶ σύ; Esne tu ille propheta, qui est propheta prophetarum, hoc est, summus propheta, nempe CHRISTUS. contrà articulus omittitur, ubi infinitè sermo accipitur, ut Luc. 1, 34. ὅτι ἄνδρα οὐ γινώσκω, quia virum non agnosco, non Josephum maritum, sed virum quemcunque. Eleganter pro ὃς Matth. 4, 5. ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει. ὁ καθήμενος idem valet quod ὃς κάθηται, populus qui sedet in tenebris. ubi linguæ Græcæ studiosi observent, ὁ, ἡ, τὸ præponi solis nominibus, & participiis, quæ ipsa quoque pro nominibus habentur, non verò verbis. Excipitur hic quando ὁ, ἡ, τὸ ponuntur pro αὐτός, ἡ, ὁ, itemque infinitivus, quoties pro nomine ponitur, vel pro gerundio Latino, ut Rom. 1, 20. εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους, ut sint inexcusabiles. Aliquando isti articuli vim habent ἀόριστον, indefinitam. ut Matth. 13, 2. εἰς τὸ πλοῖον, pro εἰς πλοῖόν τι, in navem quandam. Luc. 8, 5. ἐξῆλθεν ὁ σπείρων, exiit quidam sator. Sæpe usurpantur emphaticè ad notandum rem quampiam excellentem, & omnibus notam, aut saltem notam iis, ad quos habetur sermo. Luc. 2, 26. πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, antequam vidisset Christum illum Domini. Joh. 15, 1. ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, ego sum vitis illa vera. Joh. 10, 11. ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, ego sum pastor ille bonus, scilicet de quo prophetæ prædixerunt. Joh. 1, 21. ὁ προφήτης

φήτης εἶ σύ; *es tu propheta ille? scil.* *olim promissus*, Deut. 18, 15. Qvandoqve ἐκείνῃ, & subintelligitur *substantivum*, *ut* Matth. 1, 6. ἐκ τῆς τοῦ ἐκείνου, *scil.* γυναικός, *ex ea, qvæ fuerat uxor Uriæ.* Luc. 2, 49. ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με; *an nesciebatis, me oportere esse in domo patris mei?* ἐν τοῖς *scilicet* τόποις, *h. e. in templo, seu domo Dei, conf.* Matth. 21, 13. Joh. 2, 15. 16. *Et sic Syrus vertit*, in domo Patris mei. *vel ut alii subintelligunt*, πράγμασι, *hoc est, in negotiis Patris mei. Res eodem redit. Sic* Rom. 11, 4. τῇ Βάαλ *scil.* εἰκόνι, *imagini Baalis.* Adhibentur etiam in dividendo, adjunctis voculis μὲν, δὲ, Phil. 1, 16. 17. οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν, οἱ δὲ ἐξ ἀγάπης, *alii qvidem per contentionem Christum annuntiant, alii verò ex charitate. Sæpè articulus postpositivus ponitur pro præpositivo*, vide *infrà* ὅς, *ubi hæc* enallage *explicatur.* τὸ aliqvando ponitur *pro* τοῦτο *vel* τόδε, Marc. 9, 23. τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, *pro* εἰ τοῦτο δύνασαι πιστεῦσαι, *si hoc potes credere. Sic Demosth. de Corona:* εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, οὐκ ἂν ἀπέθανον, *si hoc & hoc fecisset ille homo, non fuisset mortuus. Eadem ratione videtur accipiendum illud philosophi*, ubi formam *indicat his vocibus* τὸ τί ἦν εἶναι *hoc est*, illud qvid sit esse. *scil.* esse proprium *h. e. essentia propria.* materia *enim essentiam communem complectitur. Sic* omittitur, Luc. 10, 36. τίς τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι; *qvis horum trium videtur tibi proximus fuisse?* πλησίον *pro* ὁ πλησίον *scil.* ὤν. *Idem fit sæpè ante* numeralia Act. 10, 11. & c. 11, 5. & c. 21, 23. & cap. 27, 29. *idem qvandoqve* ante titulos *librorum. ut* πράξεις τῶν ἀποστόλων *non* αἱ πράξεις, *acta apostolorum. Apoc.* 1. ἀποκάλυψις Ἰωάννου τοῦ θεολόγου, *non* ἡ ἀποκάλυψις &c. *Pat. factio Johannis theologi.* τὸ *eleganter* absolutè *ponitur, & vertitur* de illo, *vel* ad illud qvod attinet. Luc. 22, 2. τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτὸν, *de eo, qvomodo ipsum interimerent.* Rom. 9, 5. τὸ κατὰ σάρκα, *qvod ad carnem attinet. Eleganter* Adverbiis *præponitur, aut alius vocibus, qvas tum in Adverbia commutat.* Marc. 15, 1. τὸ πρωὶ *manè.* Act. 4, 18. τὸ καθ' ὅλου *prorsus.* Luc. 11, 3 τὸ καθ' ἡμέραν *qvotidiè. Sic Demosth. olynth.* 2. τὸ κατ' ἀρχάς, in initio, anfänglich.

Ὄγκος, ου, ὁ, pondus, moles, Heb. 12, 1. ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα. *abjecto omni pondere. Erasmus vertit* ὄγκον, onus, *& intelligit* opes, curas, *aliaqve id genus impedimenta. item* tumor, *& per metaph.* fastus.

Ὑπέρογκος, ὁ, ἡ, καὶ τὸ ὑπέρογκον, prætumidus, 2. Pet. 2, 18. Judæ v. 16. καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπέρογκα, *& os eorum loqvitur prætumida.*

Ὁδός, οῦ, ἡ, via, Num. 21, 22. ὁδὸς βασιλική, *via regia.* Matth. 2, 12. δι' ἄλλης ὁδοῦ, *per aliam viam.* Marc. 2, 23. ὁδὸν ποιεῖν, *progredi.* consvetudo Gen. 19, 31. introitus. *Christus ait* Joh. 14, 6. ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, *ego sum via illa, scilicet qvæ ducit in cœlum.* Matth. 22, 16. τὴν ὁδὸν τοῦ θεοῦ διδάσκεις, *viam Dei doces, hoc est, doces* modum vivendi *à Deo præscriptum.* Act. 22, 4. ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα, *hanc viam, hoc est*, sectam, *seu* religionem *persecutus sum.* Act. 19, 23. περὶ τῆς ὁδοῦ, *de via illa. confer ibid.* v. 9. *h. e.* de religione Christiana. *Arabs & Syrus de* via DEI. Decreta DEI dicuntur viæ DEI, Rom. 11, 33. ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ, ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ

ῶν, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτῶν, ὦ *profundas divitias tum sapientiæ tum cognitionis Dei, quàm imperscrutabilia sunt ejus judicia, & ejus viæ imperveſtigabiles!* ἐν τῇ ὁδῷ, in via, *Marc. 8, 27.* κατὰ τὴν ὁδὸν, idem, *Act. 24, 14.* παρὰ τὴν ὁδὸν, juxta viam, *Marc. 10, 46.* ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν, *sedebat juxta viam.* ὁδὸς ἡμέρας, iter diei, *Luc. 2, 44.* ὁδὸς σαββάτου, via Sabbati, *hoc eſt, via bis mille paſſuum. Act. 1, 12.* καταλείπειν εὐθεῖαν ὁδὸν, rectam viam deſerere, *2. Pet. 2, 15. proverbium* via Caini, *hoc eſt, vita hominis invidi, ſimultatem foventis, & fratri inſidias ſtruentis. Synecdoche ſpeciei. Judæ v. 11.* ὅτι τῇ ὁδῷ (pro ἐν τῇ ὁδῷ) τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, *quia* viam Caini *ſunt ingreſſi, vel quia veſtigiis Caini inſiſtunt.*

Ὁδεύω, iter facio, *Luc. 10, 33. pro quo etiam legitur* ὁδὸν ποιῶ, *Marc. 2, 23. 24.*

Ἄφοδος, ου, ἡ, diſceſſus; *it.* latrina.

Ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero. *Tob. 2, 10.*

Ἀφοδοῦτηρον, ου, τὸ, latrina.

Ἄμφοδος, ου, ἡ, bivium. *Dicitur etiam* ἄμφοδον, ου, τὸ, *in eadem ſignificatione, Marc. 11, 4.* ἐπὶ τοῦ ἀμφόδου, *in bivio.*

Διόδος, ου, ἡ, tranſitus. *Judith. 7, 21.*

Εἴσοδος, ου, ἡ, adventus, *Act. 13, 24.* πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου, *ante adventum*, Hebraiſmus.

Ἔξοδος, ου, ἡ, exitus, *Luc. 9, 31. ubi* mortem *ſignificat.*

Ἐξοδεύω, εύω & εῖν, iter facio ex aliquo loco, excedo, *digredior. It.* latrocinia exerceo, *prædandi cauſa viis publicis frequento. 3. Eſd. 4, 23. 1. Macc. 15, 41.*

Ἐξόδιον, ου, τὸ, exitus; *it. feſtum Judaicum, quod in memoriam exitus Iſraëlitarum ex Ægypto celebrabatur. Deut. 16, 8.*

Ἐξοδία, ας, ἡ, exitus, egreſſio. *It.* excurſio *militum. 2. Reg. 3, 22.*

Ἐξοδιάζω, exire facio, expendo. *4. Reg. 12, 12.* ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, *quæcunque expenſa ſunt in domum.*

Ἐξοδίασις, εως, ἡ, *ipſa actio expendendi ſeu impendendi.*

Ἐπίοδος, ου, ἡ, reditus, regreſſus.

Ἐφοδεύω, iter facio; obeo. *Judith. 7, 7.*

Ἔφοδος, ου, ἡ, via, aditus, acceſſus.

Ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum.

Ἐφοδιάζω, *f.* άσω, viaticum do.

Κάθοδος, ου, ἡ, deſcenſus; *it.* reditus, *3. Eſd. 2, 24.*

Διέξοδος, ου, ἡ, compitum. *plur.* διέξοδοι, αἱ, compita, *ut ſunt* trivia, quadrivia. *alio nomine dicuntur*

Ἀμφόδα τὰ, *Matth. 22, 9.* πορεύεσθε ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, *ite ad compita viarum.* διέξοδοι τῶν ὑδάτων *rivuli aquarum. Pſ. 1, 3.*

Εὔοδος, ὁ καὶ ἡ, pervius, a, *item* iter expeditum habens.

Εὐοδία, ας, ἡ, iter proſperum.

Εὐοδέω, proſpero & felici itinere utor.

Εὐοδόω, ῶ, proſperum iter concedo. *1. Reg. 22, 12.* εὐοδώσαι σε ὁ Κύριος, *Dominus diriget iter tuum.*

Εὐοδόομαι, ῶμαι, proſperum iter nanciſcor, *Rom. 1, 10.* εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι, *ſi quo modo tandem aliquando proſperum mihi detur iter. item*, proſperè ago, bellè habeo, *3. Joh. v. 2.* εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν, καθὼς εὐοδοῦται σου ἡ ψυχή, *ſi opto, ut proſperè agas & valeas, ſicut proſperè agit animus tuus. 1. Cor. 16, 2.*

16, 2. ὅ, τι ἂν εὐοδῶ) (*praes. subj. 3. pers. contractè pro* εὐοδόηται) *quod pro Dei benignitate licuerit.*

Κατευοδόομαι, ῶμαι, prosperor, 1. Mac. 2, 47. καὶ κατευοδώθη τὸ ἔργον ἐν χειρὶ αὐτῶν, *& prosperatum est opus in manu eorum.*

Διοδεύω, iter facio per aliquem locum. Luc. 8, 1. διώδευε (3. sing. imperf. act.) κατὰ πόλιν, *iter faceret oppidatim.* Fut. σω. Præt. διώδευκα. aor. 1. διώδευσα. Luc. 8, 1. Act. 17, 1. διοδεύσαντες (aor. 1. act. part.) δὲ τὴν ἀμφίπολιν, *itinere autem facto per Amphipolin.*

Μεθοδος, ου, ἡ, via compendiaria. 2. Mac. 13, 18. δι' μεθόδων, *per compendia viarum.*

Μεθοδεύω, *hominem in via ex insidiis aggredior, adorior, invado, astute, subdolè ago, machinor.* Fut. σω. a. 1. ἐμεθόδευσα.

Μεθοδεία, ας, ἡ, insidiæ, circumventio, Eph. 4, 14.

Μεθόδιον, ου, τὸ, *idem quod* ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum.

Παρόδος, ου, ἡ, transcursus, 1. Cor. 16, 7. οὐ παρόδῳ ἰδεῖν τινα, *videre aliquem in transcursu*, cui opponitur ἐπιμεῖναι (aor. 1. act. inf.) χρόνον τινα πρός τινα, *aliquamdiu manere apud aliquem. ib.*

Παροδεύω, prætereo, prætergredior, *f.* εύσω, aor. 1. παρώδευσα, Sap. 5, 14.

Πρόσοδος, ου, ἡ, adventus, *accessus; item*, reditus, proventus, 2. Mac. 3, 3. χορηγεῖν ἐκ τῶν προσόδων πάντα, *suppedito ex propriis reditibus omnia.*

Σύνοδος, ου, ἡ, conventus.

Συνοδία, ας, ἡ, comitatus, Luc. 2, 44. ἐν τῇ συνοδίᾳ *in comitatu.*

Συνοδεύω, iter facio cum alio. Act. 9, 7. *cum Dat. vi prepositionis*, οἱ συνοδεύοντες τῷ παύλῳ, *qui iter faciebant cum Paulo.*

Ο'ΔΟΥ'Σ, όντος, ὁ, (*ab* ἔδω, edo,) dens Matth. 5, 38. ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, *dentem pro dente. ibid. cap. 8, 12.* ἐκεῖ ἔσται κλαυθμὸς καὶ βρυγμὸς ὀδόντων, *illic erit fletus & stridor dentium.* Act. 7, 54. ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν, *& stridebant dentibus in eum.* Ex. 21, 24 ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, *dentem pro dente.* Num. 11, 33. κρέα ἔτι τῶν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν (dat. plur.) αὐτῶν, *carnes erant adhuc inter dentes eorum.*

Αἰμωδέω, ῶ, dolorem sentio ex dentibus sangvinolentis. *Ex* αἷμα *&* ὀδούς.

Αἰμωδία, ας, ἡ, dentium dolor seu stupor.

Αἰμωδιάω, ῶ, dentium stupore laboro. fut. άσω. aor. 1. ἠμωδίασα, Jer. 31, 29. 30.

Ο'ΔΥ'ΝΗ, ης, ἡ, dolor, cruciatus, Rom. 9, 2. ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου, *indefinens dolor est cordi meo.*

Ὀδυνηρός, ά, ὸν, dolorem afferens, *acerbus, ærumnosus. Unde Adv.*

Ὀδυνηρῶς, dolenter, *molestè.*

Ὀδυνάομαι, ῶμαι, doleo, Luc. 2, 48. ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε, *dolentes quærebamus te.* crucior, Luc. 16, 24. ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ, *crucior in hac flamma. ibid.* v. 25. σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι, *tu verò cruciaris. ubi* ὀδυνᾶσαι *est contractum pro* ὀδυνάσαι. *& hoc pro* ὀδυνᾷ, *ad formam verborum in* μι, ἵσαμαι, ἵσασαι, ἵσαται.

Συνοδυνάομαι, ῶμαι, una doleo, Sir. 30, 10. ἵνα μὴ συνοδυνηθῇς, *ut ne simul doleas.*

Ὠδίν, *sive* ὠδίς, *in genit.* ῖνος, ἡ, dolor parturientis, ὀδύνη ἐν τικτοῦσα, *dolor ex partu* 1. Thess. 5, 3. ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, *sicut dolor*

partus mulieri gravidæ. interdum idem valet, quod ὀδύνη, dolor, *Act. 2, 24.* λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, *solutis doloribus mortis.*

Ὠδίνω, parturio, doloribus crucior, *item* parturio. *Gal. 4, 19.* τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, *filioli mei, quos rursus parturio. Apoc. 12, 2.* κράζει ὠδίνουσα, *clamabat parturiens.* fut. ὠδινῶ & ὠδινήσω, *qu. ab* ὠδινάω, *vel* ίω, *Sir. 19, 11.* aor. 1. ὠδίνησα, *Sir. 48, 19*

Συνωδίνω, una parturio, *Rom. 8, 22.*

Ο'ΔΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro, gemo. Fut. ὀδυρεῦμαι. Præt. pass. ὤδυρμαι. *item* defleo, *& construitur cum Accus.*

Ὀδυρμός, οῦ, ὁ, ejulatus, *Matth. 2, 18. 2. Cor. 7, 7.*

Πανόδυρτος, ου, ὁ, ἡ, omnino flebilis, planè lamentabilis, *3. Macc. 4.* ex πάνυ & ὀδυρτὸς, flebilis, lamentabilis.

Ὀδυρτικός, ῆ, ὁ, querulus.

Προσοδυρόμαι, lamentor, *aggemo, Sap. 19, 3.* προσοδυρόμενοι τάφοις νεκρῶν, *lamentantes ad sepulchra mortuorum.*

† Ο'ΖΙ'ΑΣ, ου, ὁ, *filius Amaziæ regis Judæ, 2 Chr. 26. Hebr.* עֻזִּיָּהוּ *hoc est,* robur Domini. *Vox composita ex nomine* עֹז robur; *in compositione* holem *resolvitur pro more in* kybbutz, *à radice* עָזַז roboravit, *& nomen Dei* יָהּ *pro quo scribitur in compositione* יָהוֹ. *Est verò* יָהּ *uti quidam volunt, contractum ex* יַהְוֶה, *& hoc est à radice* הָוָה fuit, *vide* Θεός, *Matth. 1, 8 9.*

Ο'ΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, ramus, *Sap. 13, 13* ξύλον σκολιὸν καὶ ὄζους συμπεφυκός, *lignum curvum & nodosum.*

A Ο'ΖΩ, oleo. Fut. ὀζήσω, *&* ὀζέσω. P. ὄζηκα. Præt. med. ὄδα, *& Atticè* ὄδωδα, malè oleo, δυσωδῶ *Joh. 11, 39.* Κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι. *Domine, jam olet: quatuor enim dierum vel quatriduanus est* τετραταῖος, *hoc est,* τετραήμερος. ὄζει *hic ponitur pro* δυσωδεῖ, *malè olet.*

Ἡδύσμον, ου, τὸ, mentha, *genus herbæ, Matth. 23, 23. Luc. 11, 42. ab adj.*

B Ἡδύσμος, ὁ, ἡ, jucundè olens.

Ἡδυσμία, ας, ἡ, odoris suavitas.

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor. *2 Cor. 2, 16. Eph. 5, 2.* εἰς ὀσμὴν εὐωδίας, *in odorem bonæ fragrantiæ.*

Εὔοσμος, ου, ὁ, ἡ, bene olens, fragrans.

Εὔοδμος *idem.*

Εὐώδη, ος, ὁ καὶ ἡ, idem.

C Εὐωδία, ας, ἡ, bonus odor, bona fragrantia. *Phil. 4, 18.* & *detur illud* εὐώδης *compositum ex* εὖ & ὀδωδὴ, ῆς, ἡ, odor, *quod est à præt. medio* ὄδωδα, olui. *de quo paulò antè.*

Εὐωδιάζω, bonum odorem edo, bene oleo. fut. άσω. *aor. 1.* εὐωδίασα. *Sir 39, 17.*

Ο'ΘΕΝ, *Adverbium, (ab articulo postpos.* ὅς, ἥ) unde, *Matth 12, 44.* ὅθεν ἐξῆλθον, *unde exivi, pro* ἐξ ἃ *scilicet* οἶκον ἐξῆλθον, ex qua domo exivi, *more Latinorum* inde, ubi. *Matth. 25, 24.* συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας, *congregans inde, ubi non dispersisti, hoc est, sevisti.* quam ob causam. *Act. 26, 19.* ὅθεν οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ, *quam ob causam non fui rebellis cœlesti illi apparitioni.* ὅθεν *est* ἀόριστον, *hoc est, indefinitum.*

Πόθεν verò unde? *est* ἐρωτηματικὸν, *hoc est, interrogativum.* Solet enim

enim π notare interrogationem. Eodem modo se habent ἡλίκος, πηλίκος, quantus: ἵ ubi, πῇ ubi? ὅσος, πόσος, &c. de quibus suo loco. Matth. 13, 27. πόθεν ἔχει τὰ ζιζάνια, unde habet illa zizania? ibid. v. 56. πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα; unde igitur huic ista omnia? Jac. 4, 1. πόθεν πόλεμοι, & μάχαι ἐν ὑμῖν; unde sunt bella & pugnæ inter vos?

Ο'ΘΟΝΗ, ης, ἡ, linteum. (Chald. אֵטוּן) Act. 10 11. & c. 11, 5.

Ὀθόνιον, ου, τὸ, idem, Luc. 24, 12. Joh. 19, 40. καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις, & obvinxerunt illud, videl. corpus, linteis.

Ο'Ι, adverb. hei, heu.

Οἰμώζω, fut. ξω, ploro, ejulo; qv. ab οἴ μοι, hei mihi!

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus, luctus, 3. Macc. 6.

Οἴμωγμα, ατος, τὸ, idem.

Οἰμωκὴ & οἰμωκτεὶ, cum ploratu & ejulatu, adv. ab

Οἰμωκτὸς, deplorandus, lugendus.

Ο'ΙΓΩ, aperio. Fut. οἴξω. Præt. med ῳγα, & Atticè ῴγα.

Ἀνοίγω, idem, Joh. 10, 3. Fut. ἀνοίξω, aperiam, Matth. 13, 35. aor. 1. ἤνοιξα & ἀνέῳξα, aperui, Joh 9, 26. πῶς ἠνοίξε σου τοὺς ὀφθαλμούς σου; quomodo aperuit tuos oculos? Luc. 13, 25. κύριε, κύριε, ἄνοιξον (aor. 1. act. imper) ἡμῖν, domine, domine, aperi nobis. Luc. 12, 36. ἀνοίξωσιν (3. plur. aor 1 act. subj.) aperiant. Act. 8, 35. ἀνοίξας (part aor. 1. act.) τὸ στόμα, quum aperuisset os. Act. 5, 23. ἀνοίξαντες (part. aor. 1. act.) quum aperuissemus. Præt. act ἀνέῳχα, sed ἄχρηστον h. e. inusitatum. P. pass. ἀνέῳγμαι, apertus sum. à 2. p. sing. ἀνέῳξαι est

A Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, Eph. 6, 19. ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, in apertione oris mei.

part. ἀνεῳγμένος, η, ον, apertus, a, um. Act. 7, 56. θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, video cœlos apertos. ibid. cap. 16, 27. ἰδὼν ἀνεῳγμένας θύρας, videns apertas fores. aor. 1. pass. ἀνεῴχθη, Luc. 1, 64. ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, apertum autem est os ejus illicò. In exemplaribus Plantinianis

B post καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ sequitur διερθρώθη (3. sing. aor. 1 pass. indic.) soluta fuit, ut articulatè loqueretur. à διαρθρόω, ῶ, articulis suis distingvo. Fut. ώσω. P. διήρθρωκα. Præt. pass. διήρθρωμαι, σαι,ται. aor. 1. pass. διηρθρώθην, ης, η. Th. ἄρθρον, ου, τὸ, propriè artus, articulus, naturalis ossium compages. Per metaphoram transfertur ad sermonem. Apoc. 20, 12. καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεῴχθη, & alius liber apertus fuit. Matth. 27, 52.

C καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεῴχθησαν, & sepulcra aperta fuerunt. Luc. 3, 21. ἀνεῳχθῆναι (aor. 1. pass. inf.) ἀνεμάλως. pro ἀνοιχθῆναι. Tempora enim aoristi augmentum abjiciunt extra indicativum. Variè ergò augetur hoc verbum, modo in principio, ut ἤνοιξα. Act. 5, 19. modò in medio, ut ἀνεῳγμένος, 2. Cor 2, 12. modò in principio & medio, ut Apoc. 20, 12. ἠνεῴχθη, Apoc. 10, 8. ἠνεῳγμένος. item in aor.

D 1. pass. ἠνοίχθη, Act 12, 10. Matth. 20, 33. ἵνα ἀνοιχθῶσιν (3. plur. aor. 1. pass.) ut aperiantur. aor. 2. pass. ἠνοίγμην, Apoc 15, 5. Fut. 2. pass. ἀνοιγήσομαι, aperiar, Matth. 7, 8. τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται, pulsanti aperietur. Præt. med. ἀνέῳγα, pateo, apertus sum. 1. Cor. 16, 9. θύρα μοι ἀνέῳγε, janua mihi aperta est, ubi ἀνέῳγε passivam habet significationem. 2. Cor. 6, 11. τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε, os nostrum

apertum est. Sic Joh. 1, 51. ὄψεσθε τὸν ἀνεῳγότα, *videbitis cœlum apertum.*

Διανοίγω, adaperio. *in part.* ἀναοίγων, adaperiens, *Act 17, 3. in n g.* ἀναοίγον, *Luc. 2, 23.* πᾶν ἄρσεν ἀναοῖγον μήτραν, *omnis masculus aperiens uterum.* imperf. διήνοιγον, explicabam, *Luc. 24, 32.* aor. 1. διήνοιξα, aperui, *Act. 16, 14.* διήνοιξε καρδίαν, aperuit cor, *Luc. 24, 45.* τότε διήνοιξαν αὐτῶν τὸν νοῦν, *tunc aperuit eorum mentem.* aor. 1 pass. διηνοίχθην, apertus fui. *Marc. 7, 35.* διηνοίχθησαν, *apertæ fuerunt.* ibidem. v. 34 ἀνοιχθητι *est 2. pers. a. 1. pass. imper.* aperitor.

ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus (*ab* οἴω, *fero, eò ferimus nostra. vel ab* οἶκω, *cedo, quod eò secedamus.*) *Luc. 11, 17.* οἶκος ἐπὶ οἶκον, *domus supra domum. neque* ἐπὶ οἶκον *idem est ac* ἐφ' ἑαυτόν, *uti nec Gen. 19, 24.* à DOMINO *idem est ac à seipso: sed distinguuntur ibi Filius & Pater. Matth. 9, 6.* ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, *abi domum tuam. Matth. 12, 44.* ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, *revertar domum meam,* οἰκοφυλάκων, *domus custodum.* ibid. *Luc. 1, 27.* ἐξ οἴκου Δαβίδ, *ex domo, hoc est,* familia *Davidis. Act 16, 21.* σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου, *servaberis tu & domestici tui. Act. 7, 42.* οἶκος Ἰσραὴλ *pro* ὦ οἶκος Ἰσραὴλ, *Atticè, domus Israël.* σὺν οἴκῳ, domi. *1. Cor. 11, 34.* κατ' οἶκον, domesticatim, *Act. 2, 46* δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους, *publicè & domatim. Act. 20, 20 Ecclesia vocatur* οἶκος θεοῦ, Domus DEI. *1. Tim. 3, 13. Hebr. 10, 21. 1 Petr. 4, 17. Respublica Israëlitarum, Hebr. 3, 5.* οἶκος πνευματικός, *domus spiritualis, 1 Pet. 2, 5.*

Οἰκία, ας, ἡ, idem qvod οἶκος. *Matth. 2, 11. Joh. 4, 53.* καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη, *& tota ejus domus.* Metonymia, *hoc est, omnes ejus domestici.* ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν, *è domo in domum, hoc est, ut alibi* κατ' οἰκίαν, *domesticatim.* Facultates *etiam significat per metonym. subj. ubi continens ponitur prove contenta. Matth. 23, 14.* κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, *deboratis domos viduarum. Matth. 8, 6.* ἐν τῇ οἰκίᾳ, domi. *2. Joh. v. 10.* μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, *ne recipite eum tecto. Matth. 12, 29.* τὴν οἰκίαν ἁρπάσαι, *hoc est,* τὰ ἐν οἰκίᾳ, *domum, h. e. qvæ in domo sunt, diripiet.* οἰκία ἐπίγειος, *domus terrestris, 2. Cor. 5, 1.* οἰκία ἀχειροποίητος, *domus non manufacta.*) οἰκοδομεῖν οἰκίαν, *ædificare domum, Luc. 6, 48.*

Οἰκίδιον, ου, τὸ, domuncula, parva domus, *2. Macc. 8, 33.*

Οἰκίζω, habito, ædifico, *Sir. 10, 3.* πόλις οἰκιζομένη ἐν συνέσει δυνατῶν, *civitas habitabitur intelligentia potentum.*

Οἰκιακός, ή, όν, domesticus, a, um, *Matth. 10, 25.*

Οἰκεῖος, εία, εῖον, *interdum opponitur* externo, *interdum* peregrino, *interdum* inepto, *interdum* alieno *& vertitur* proprius. οἰκειότερον, *magis propriè. in N. T. significat* domesticum. *Eph. 2, 19. 1. Tim. 5, 8.* μάλιστα τῶν οἰκείων καὶ οἰκείων, *maximè verò domestices non probibet.* Christianus, *qui est domesticus* DEI. *Eph. 2, 19.* οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, *domestici* DEI, *Gal. 6, 10. Est enim Ecclesia domus* DEI.

Οἰκέω, ῶ, habito. Fut. οἰκήσω. Præt. ᾤκηκα. aor. 1. ᾤκησα. *1. Cor. 3, 16.* τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, *Spiritus Dei habitat in vobis.* οἰκεῖν μετά τινος, *habitare cum aliqvo, 1. Cor. 7, 12. 13. construitur cum Accus. 1. Tim. 6, 16.* φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, *lucem habitans inaccessam.*

Οἰκουμένη, ης, ἡ, orbis terrarum, *propriè* terra habitabilis. *Matth.24, 14. Luc.2,1.*

Οἴκημα, τος, τὸ, carcer, *Act. 12,7.*

Οἴκησις, εως, ἡ, habitatio, *sedes, domicilium, 2.Par. 17, 12.*

Οἰκητήριον, ου, τὸ, domicilium, *Judæ v. 6.*

Οἰκητὸς, ὴ, ὸν, habitabilis, *2.Mace. 9, 17.*

Οἰκέτης, ου, ὁ, servus domesticus, *Luc.16, 13.* οἱ οἰκεῖ), servi, *1 Petr.2,18.* τῶν οἰκετῶν, servorum, *Act.10,7.*

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator, *Sap. 12, 3.*

Ἄνοικος *seu* ἄοικος & ἀνοίκητος, ου, ὁ, ἡ, domo carens, extorris. *Sap. 11, 2.*

Ἀποικίω, ῶ, *aliunde habitatum venio, migro in coloniam. f.* ήσω.

Ἀποικία, ας, ἡ, *colonia. Sap. 12, 7.*

Ἀποικίζω, in coloniam deduco. fut. ίσω. aor. 1. ἀπῴκισα. perf. pass. ἀπῴκισμαι, part. ἀπῳκισμένος, η, ον, *in coloniam deductus.*

Ἐνοικίζω, fut. ίσω, *aor. 1.* ἐνῴκισα, in ædibus colloco, domo excipio. *Sir. 11, 34.* ἐνοίκισον (*aor. 1. imper. act.*) ἀλλότριον, *domi excipe alienum.*

Διοικίω, ῶ, ordino, rego, administro. *Sap.8, 1.15.*

Διοίκησις, εως, ἡ, administratio. *Tob. 1, 21.*

Διοικητὴς, οῦ, ὁ, administrator, procurator. *Tob.1,22.*

Πανοικὶ, *Adv.* cum tota familia, *Act.16 34.*

Πανοικία, *it.* πανοικεσία & πανοικησία, idem.

Πάνοικος, *ut* πάνοικος ἀπόλλυται, *cum tota domo seu familia perit.*

Ἐνοικίω, ῶ, inhabito, *Rom. 8, 11.* A ἀφ' ὑμῶν ἐνοικοῦντος πνεύματος, *per inhabitantem Spiritum. Fut.* ήσω. *2. Cor. 6, 16.* ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, *habitabo in eis ex Lev. 26, 12.* aor. 1. act. ἐνῴκησε *2. Tim. 1, 6.* ἥτις ἐνῴκησε, *quæ habitavit. Metaph.*

Ἐγκατοικίω, ῶ, habito, *2. Petr. 2, 8.*

Κατοικίω, ῶ, habito. *vide paulò post, & confer* τὸ παροικίω. *construitur cum Accus. Act.9, 32.* κατοικοῦντας B λύδδων, *qui habitabant Lyddæ. Act. 2,14. Ps. 2, 4.* ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς, *habitans in cœlis, minùs propriè à LXX. redditum Hebræum* יֹשֵׁב *Melius* καθήσας sedens, *hoc est, judicans, pro tribunali sedens, jus dicturus. Ps. 9, 5.* ἐκάθισας ἐπὶ θρόνου ὁ κρίνων, *sedens super thronum judicans.* Fut. ήσω. Præt. κατῴκηκα. aor. 1. κατῴκησα. *Matth 2, 23. Act. 7, 4. Eph. 3, 17.* κατοικῆσαι (*aor. 1. act. inf.*) τὸν χριστὸν C ἐν ταῖς καρδίαις, *ut habitet* CHRISTUS *per fidem in cordibus vestris. Conf. Joh. 6, 37. & c. 14, 23. Scilicet* Christus *habitat in nobis, tanquam herus in domo, aut* DEUS *in templo suo. Act. 9, 22.* τοὺς κατοικοῦντας ἐν δαμασκῷ *pro* τῶν δαμασκηνῶν. (*utraque Syntaxis est usitata.*) *qui habitabant Damasci.*

Κατοίκησις, εως, ἡ, domicilium, *Marc. 5, 3.*

D Κατοικητήριον, ου, τὸ, habitaculum, *Apoc.18, 2.*

Κατοικία, ας, ἡ, habitatio. *Act. 17, 26.*

Κατοικίζω, habitare facio, habitatum mitto. fut. ίσω. *a. 1.* κατῴκισα, *1. Mace. 13, 48.* Pass. κατοικίζομαι, habitatum mittor, *tanquam colonus deducor; habitatio mihi datur: hinc milites, quibus habitationes in urbibus cum agris distributæ,* οἱ κατοικι-

ζόμβοι σφαιρωτῶν dicebantur.

Κατοικὰς, άδος, ὁ, domesticus, ædes habitans.

Κατοίκησις, εως, ἡ, &

Κατοικισμὸς, ȣ, ὁ, collocatio in ædibus sive domicilio.

Κατοικίσια, ων, τὰ, feriæ domesticæ sive festa, quæ quotannis agebantur eo die, quo quis habitatum aliquo venisset.

Κάτοικος, ȣ, ὁ, ἡ, incola, *Gen. 50, 11.*

Μετοικίω, ῶ, propriè incola sum, habito cum aliquo, *item* mutatis sedibus & domicilio transmigro.

Μετοικεσία, ας, ἡ, pro μετοικισμὸς, ȣ, ὁ, transportatio, vel αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas, ubi cuspide gladii capti cum ignominia abducebantur. *Matth. 1, 11.*

Μετοικίζω, transfero. Fut. σω. *Act. 7, 43.* μετοικιῶ Atticè pro μετοικίσω, transferam. Præt. μετῴκικα. aor. 1. μετῴκισα. *Act. 7, 4.* μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην, transtulit eum in regionem hanc.

Πάροικος, ȣ, ὁ, accola, advena, *Act. 7, 6. Eph. 2, 19.* πάροικοι, & οἰκεῖοι domestici opponuntur.

Παροικία, ας, ἡ, commoratio, *Act. 13, 17.* Petrus vitam hanc nostram vocat *1. Pet. 1, 17.* παροικίας, peregrinationem. *Conf. Gen. 47, 7.*

Παροικίω, ῶ, commoror. *Gen. 12, 10.* peregrinus sum, *Luc. 24, 18.* παροικεῖς σὺ Ἱεροσολύμοις; peregrinus ne & hospes es Hierosolymæ? Sic vertit Syrus, itemque vetus interpres. aor. 1. παῴκησα, *Heb. 11, 9* peregrinor. *Gen. 20, 1.* καὶ παῴκησεν ἐν Γεράροις, & peregrinatus est in Gerari. opponuntur ergò τὸ κατοικεῖν habitare & παροικεῖν commorari. *Vita nostra eleganter dicitur* παροικία, peregrinatio. *Et* DEUS *nobis hic domicilium non habitandi, sed commorandi dedit.*

Παρόικησις, εως, ἡ, commoratio, habitatio propinqua, incolatus, *Sir. 21, 30.*

Περίοικος, ȣ, ὁ, accola. οἱ περίοικοι, accolæ, qui circa nos habitant, *Luc. 1, 58.*

Περιοικίω, ῶ, accola sum, circumhabito, *Luc. 1, 65.*

Συνοικίω, ῶ, unà versor, habito, *1. Pet. 3, 7.* cum Dat.

Συνοικίζω, cohabito; simul dormio, *Deut. 21, 13. 22, 22.* *Item*, habito, unà habitare facio. *Præs. pass.* συνοικίζομαι, habitor, habitatoribus frequentor. *Sir. 16, 5.* ἀπὸ ἑνὸς συνετοῦ συνοικισθήσεται πόλις, ab uno enim sapiente habitabitur civitas seu frequentabitur.

Οἶκτος, ȣ, ὁ, misericordia (ab οἴκτω, cedo, quod misericordes facilè cedant aliorum petitioni.

Ἄνοικτος, ȣ, ὁ, ἡ, immisericors, immitis. *Sed*

Ἀνοικτὸς, ή, ὁ, apertus, apertilis; ab ἀνέῳκται, 3. sing. perf. pass. verbi ἀνοίγω.

Οἰκτίζω, commiseror. Fut. σω. Præt. ᾤκτικα. a. 1. act. ᾤκτισα.

Οἰκτείρω, idem. Fut. οἰκτειρήσω, *Rom. 9, 15.* aor. 1. act. ᾤκτειρα apud Xenoph.

Οἰκτιρμὸς, ȣ, ὁ, commiseratio. *Rom. 12, 1.* Δι' τῶν οἰκτιρμῶν τȣ θεȣ, per miserationes DEI. *2. Cor. 1, 3.* ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, Pater ille miserationum, hoc est, summè misericors. Numerus multitudinis est emphaticus. Hebraismus. *Col. 3, 12.* σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, viscera miserationum, hoc est, cor ad commiserandum propensissimum. *Vide infra* σπλάγχνον.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors, *Luc. 6, 36.* γίνεσθε οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πα-

ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστὶ, estote misericordes, sicut & Pater vester misericors est. Sir. 2, 12. οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, pius & misericors Dominus.

Οἰκτρὸς, ᾶ, ὸν, miserabilis, Sap. 18, 10. superl. οἰκτρότατος & οἴκτιστος, 2. Macc. 9, 28. οἰκτίσω μόρῳ καταστρέψας τὸν βίον, miserabilissimo obitu commutabit vitam.

ΟΪΜΟΣ, ου, ὁ, ἡ, & ὅιμη, ης, ἡ, via, semita.

Παροιμία, ας, ἡ, proverbium, adagium, vulgare dictum, quo viatores ad tædium temporis fallendum uti consueverunt, unde à Basilio dicitur παροιμιῶδες λόγος, q. d. scitum & festivum dictum, seu sermo, quo uti solemus in itinere, ubi inprimis illi commendantur sermones sales & lepores. Est enim facetus comes pro vehiculo. 2. Pet. 2, 22. συμβέβηκε δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας, sed accidit iis, quod vero proverbio dici solet. Deinde significat etiam parabolam, Joh. 10, 6. ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, hanc parabolam dixit illis Jesus.

ΟΪΝΟΣ, ου, ὁ, vinum (ab Hebræo יַיִן Aram. יְיָנָא jena) Joh. 2, 10. οἶνος ἐλάσσων, villum, vinum tenue. ibid. οἶνος καλὸς, vinum generosum. οἶνος νέος, vinum novum, οἶνος ἐσμυρισμένος, vinum myrrhatum, Marc. 15, 23. Ps. 104, 14. οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου, vinum exhilarat cor hominis. Iliad. γ. 246. οἶνον ἔυφρονα, καρπὸν ἀρούρης, vinum lætum, fructum terræ.

Πάροινος, ου, ὁ, vinosus, q. d. ὁ πυκνὰ ὢν παρὰ τῷ οἴνῳ, 1. Tim. 3, 3. qui crebrò est in taberna.

Οἰνοπότης יַיִן שׁוֹתֶה Prov. 23, 20. (ἄοινος, ου, ὁ, ἡ, abstemius q. d. absque temeto. Temetum derivant ab ἔμετος vomitus. Diogenes τὸν πλοῦτον εἶπε τύχης ἔμετον εἶναι, divitias dixit Fortunæ Vomitum esse, ut refert Stobæus.) Eph. 5, 18. μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ne inebriamini vino. Inserbit medicinæ. Luc. 10, 34. 1. Tim. 5, 23. χρῶ οἴνῳ ὀλίγῳ, utere pauculo vino. vites per metonym. Apoc. 6, 6. per metaphoram. Apoc. 17, 2.

ΟΪΟΜΑΙ & contractè οἶμαι, puto, arbitror. (ab ὅιω, pro quo poëtæ ὅιω, sicut pro ὅιομαι ὅιομαι. ubi τὸ ἰῶτα producitur) imp. ᾠόμην & ᾤμην. Fut. οἰήσομαι. Præt. ᾤημαι aor. 1. ᾠήθην, Joh. 21, 25. οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία, ne ipsum quidem mundum opinor capturum eos, qui scriberentur, libros. Jac 1, 7. μὴ οἰέσθω (3. sing. præs. imper.) ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ne putet homo ille. Phil. 1, 16. οἰόμενοι, existimantes, part. præs. med. ab οἴομαι.

ΟΪΟΣ, οία, οῖον, qualis, e, ἀόριστον, indefinitum. ποῖος verò est interrogativum. Matth 24, 21. οἵα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, qualis afflictio non fuit à principio mundi usque ad hoc tempus. Luc. 5, 19. ἀφὸ πόλας (subaudi ὁδοὺς vel θύρας) εἰσενέγκωσιν αὐτὸν, quâ ipsum inferrent. Act 23, 34. ἐκ πόλας ἐπαρχίας ἐστὶ, ex quanam provincia esset. Luc. 12, 39. πόλᾳ ὥρᾳ, quanam hora. Luc. 9, 55. οἵου (pro πόλου) πνεύματός ἐστε ὑμεῖς; cujus spiritus estis vos? E contrario ποῖος ponitur pro οἷος, Joh. 18, 32. οἷος quandoque idem est, quod δυνατός. Rom. 9, 6. οὐχ οἷον δὲ pro οὐ δυνατὸν δὲ, non possibile erat. τι solet plerumque sequi. ut οἷός τε γίνομαι vel εἰμὶ possum. Aliquando post οἷος sequitur ποῖος vel ποιῆτος, talis, ut 1. Cor. 15, 48. οἷος ὁ χοϊκὸς, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοὶ, qualis pulvereus ille, tales & pulve-

pulverei sunt. Sir. 49, 16. οὐδὲ εἷς ἐκπόδων οἷος ἐνὼχ τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς, *ne unus quidem creatus est qualis Henoch talis in terra. Omittitur sæpè, 2. Cor. 12, 20.* οὐχ οἵους θέλω, εὕρω (*aor. 2. act. subj.*) ὑμᾶς, *non quales velim, inveniam vos.* τοιόσδε, hujusmodi *2. Pet. 1, 17.* φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιᾶσδε, *voce ad eum delata hujusmodi.* ὁ τοῖος, οἷα, οἷον, *idem quod* οἷος, *Act. 26, 29.* ὁ τοῖος κἀγώ εἰμι, qvalis & ego sum: *ubi præcedit* τοιοῦτος. *Legitur præterea 1. Cor. 3, 13. Gal. 2, 6. 1. Thess. 1, 9. Jac. 1, 24.*

ΟΙΧΟΜΑΙ, abeo, discedo. F. οἰχήσεμαι. P. ᾤχημαι.

Παροίχομαι, prætereo. Part. præt. παρῳχημένος, η, ον, præteritus, a, um, *Act. 14, 16.* ἐν τοῖς παρῳχημέναις γενεαῖς, *præteritis ætatibus.*

ΟΙΩΝΟΣ, ου, ὁ, avis, oscen; *item* augurium, omen. *Hinc*

Οἰωνίζομαι, auguror, fut. οἰωνιοῦμαι, *Lev. 19, 26. a. 1.* οἰωνισάμην, *Gen. 30, 27.*

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, &

Οἰωνισμός, οῦ, ὁ, auspicium, augurium, *Sir. 34.* μαντεῖαι καὶ οἰωνισμοὶ καὶ ἐνύπνια μάταιά εἰσι, *vaticinia & auguria & insomnia vana sunt.*

Οἰωνιστής, οῦ, ὁ, augur, *qui ex voce avium volatuque auguria captat.*

ΟΚΕΛΛΩ, appello. *Herod.* ὤκελλον τὰς ναῦς, *appellebant naves. Thema ejus videtur* κέλλω, (*celeriter curro*) appello, pervenio in portum. Fut. κέλσω.

Ἐπικέλλω, allido, impingo, *Act. 27, 41.* ἐπώκειλαν (*3. plur. aor. 1. act. indic.*) τὴν ναῦν, *impegerunt navem.*

ΟΚΝΟΣ, ου, ὁ, (*ex* οὐ κινεῖν ἀ *non movendo,*) pigritia, ignavia, metus adeundi laboris.

Ὀκνέω, ῶ, cunctor, *item* vereor, timeo, *non audeo præ metu. item* piget me. Fut. ήσω. *aor. 1.* ὄκνησα, cunctatus sum, *Act. 9, 38.* παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτοῦ, *rogantes, ne (pigraretur) cunctaretur usque ad ipsos progredi. Erasmus vertit, ne graваretur.*

Ὀκνηρός, ά, όν, piger. *Rom. 12, 11.* tædiosus, *Phil. 3, 1.* ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, *me non piget, mihi non affert tædium. Matth. 25, 26.* δοῦλε πονηρὲ καὶ ὀκνηρέ, *serve nequam & pigr.*

ΟΚΤΩ, octo, *nomen numerale pl. n. tantùm,* ὄκτω, *Luc. 2, 21. Act. 9, 33.*

Ὄγδοος, η, ον, octavus, a, um, *Luc. 1, 59. 2. Pet. 2, 5.* ὀγδοήκοντα, octoginta, *Luc. 16, 7.* ὀγδοηκοστός, octuagesimus.

ΟΛΒΟΣ, ου, ὁ, felicitas, opes, *Sir. 30, 14.* ὄλβος ἀμέτρητος, *opes immensæ.*

Ὄλβιος, ου, ὁ, *beatus, dives.*

Πανόλβιος, ου, omni ex parte beatus.

ΟΛΙΓΟΣ, η, ον, exiguus, paucus. *Matth. 7, 14. & c. 20, 16.* ὀλίγοι κλητοί, pauci electi. *1. Tim. 5, 25.* οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ, *vino pauculo utere. Luc. 12, 48.* δαρήσεται ὀλίγας, paucis cædetur, *scil. plagis, ubi* δαρήσεται *imitatur syntaxin sui activi.*

Ὀλίγον, parum, *Adv. 1. Pet. 5, 10. Marc. 1, 19.* & προβὰς (*aor. 2 act. part.*) ἐκεῖθεν ὀλίγον, *& progressus illinc paululum, Jac. 4, 14.* ἀτμὶς πρὸς ὀλίγον φαινομένη, *vapor ad exiguum tempus apparens, hoc est, non diu. 1. Pet. 5, 12.* δι' ὀλίγων ἔγραψα *paucis scripsi.* ἐν ὀλίγῳ idem, *Eph. 3, 3. item* propemodum. *Act. 26, 28.* ἐν ὀλίγῳ με πείθεις χριστιανὸν γενέσθαι, *propemodum persuades mihi, ut fiam Christianus. 1. Tim. 4, 8.* πρὸς ὀλίγον ὠφέλιμος, *ad pauca utilis.*

Ὀλι-

Franckesche Stiftungen zu Halle

Ὀλιγοστὸς, ὄ, ὁ, pauciſſimus, *Sir.* 48, 17. qui cum paucis eſt, paucis comitatus, *1. Macc. 3, 16. Dicitur* & ὀλίγος, *Superlat. ab* ὀλίγος.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas.

Ο'ΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapſus, caſus. *Hinc*

Ὀλισθαίνω vel ὀλισθάω, ῶ, labor, cado, *f.* ήσω, *aor. 1.* ὠλίσθησα, *it.* cadere facio, labefacto, *Sir 3, 24.*

Ὀλίσθημα, ατος, τὸ, vel

Ὀλίσθησις, εως, ἡ, lapſus, ruina, caſus, *Sir. 20, 18.*

Ὀλισθηρὸς, ὄ, ὁ, labilis, lubricus.

Ο'ΛΛΥΩ vel ὄλλυμι, perdo. F. 1. act. ὀλέσω, *ab inuſitato* ὀλέω. aor. 1. ὤλεσα. Præt. perf. act. ὄλεκα, *Atticè* ὀλώλεκα, *in compoſito*, *Deut. 32, 28.* Præſ. med. ὄλλυμαι, pereo. Præt. med. ὤλα, *Atticè* ὄλωλα, perii. Fut. 2. act. ὀλῶ. a. 2. med. ὠλόμην, perii. aor. 2. med. opt. ὀλοίμην, in ſubj. ὄλωμαι in inf. ὀλέσθαι in part. ὀλόμενος. Fut. 2. med. ὀλοῦμαι, pereo.

Ὀλέθριος, ου, ὁ, ἡ, exitialis, perniciosus, *Sap 18, 15.*

Ὀλεθρία, ας, ἡ, idem qvod

Ὄλεθρος, ου, ὁ, pernicies, exitium, interitus, *1. Cor. 5, 5.* εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκὸς, *in interitum carnis, hoc eſt, corruptæ naturæ. 2. Theſſ 1, 9.* ὄλεθρος αἰώνιος, *exitium æternum. unde eſt*

Παναλεθρία, *exitium, qvo res aliqva prorſus interit.* item

Ὀλοθρεύω *pro* ὀλεθρεύω, perimo, vaſto, depopulor, *Hebr. 11, 28.* πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα, καὶ τὴν προσχυσιν τοῦ αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, θίγῃ αὐτῶν *fide celebravit, ſive peregit Paſcha, & effuſionem illam ſanguinis, ne qvi perdidit primogenitos, ipſos tangeret.*

A Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, exterminator, *1. Cor. 10, 10.*

Ἐξολοθρεύομαι, diſpereo, *Act 3, 23.* ἐξολοθρευθήσεται (*3. ſing. fut. 1. paſſ. ind.*) *à præt. paſſ.* ἐξωλόθρευμαι, σαι, ται, *unde eſt* aor. 1. paſſ. ἐξολοθρεύθω, ης, η, *& hinc* fut. 1. paſſ. ἐξολοθρευθήσομαι, ῃ, ῇ.

Ἐξολόθρευμα, ατος, τὸ, perditio; id qvod devotum eſt ac deſtinatum

B cædi. *1. Reg. 15, 21.* τὰ πρῶτα & ἐξολοθρεύματος, *prima anathematis; potiſſima eorum, qvæ devota erant.*

Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, perditio, deſtructio. *Judic. 1, 17. 1. Macc. 7, 7.*

Ἀπόλλυμι, vel ἀπολλύω, perdo, *Apoc. 9, 11.* ἀπολλύων, vaſtator, *Rom. 14, 15.* μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε, *ne perde illum cibo tuo.* ἀπολλὺς, ύντος, ὁ, *perdens. part. præſ. ab* ἀπόλλυμι, *Jer. 23, 1.* Fut. 1. act. ἀπολέσω,

C perdam, *Marc. 12, 9.* καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς, & *perdet illos agricolas. Marc. 11, 18.* πῶς αὐτὸν ἀπολέσωσι (*pro* ἀπολέσωσι) *qvomodo eum perderent. Enallage modi. conf. Luc. 22, 2. Hæc* enallage Hebraica *inprimis locum habet, ubi futurum indicativi ponitur pro imperativo. Vide Joh Piſcat. in Luc. 2, 23. & c. 4, 8. 12. & c. 12, 34. & c. 17, 4. Act. 3, 22. & c. 7, 37. Phil. 3, 4. & c.* Fut. 2. act. ἀπολῶ, per-

D dam, *1. Cor. 1, 19* aor. 1. act. ἀπώλεσα, perdidi, *perf.* ἀπώλεκα, *Attic.* ἀπολώλεκα, *perdidi, Sir. 2, 14.* ὑμῖν τοῖς ἀπολωλεκόσι (*dat. pl. part. p. p.*) τλῶ ὑπομείνω, *vobis qvi perdidiſtis patientiam. Job. 18, 9.* οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα, *non perdidi ex illis ullum.* aor. 1. act. ſubj. ἀπολέσω, ῃς, ῃ, *Matth. 10, 42.* pl. ἀπολέσωμεν, ητε, ωσι. *Matth. 12, 14.* aor. 1. act. inf. ἀπολέσαι, perdere. part. aor. 1. act. ἀπολέσας, ασα, αν, *Luc. 9, 25.* præſ. paſſ. ἀπόλλυμαι, pereo vel perdor, *Luc. 15, 17.*

ἐγὼ

ἐγὼ λιμῷ ἀπόλλυμαι, *ego fame pereo. Matth. 8, 25.* Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα. *Domine, serva nos, perimus.* in part. ἀπολλύμενος, η, ον, perens, *Joh. 6, 27.* aor. 2. med. ἀπωλόμην, ου, ετο, perii. *Joh. 17, 12. Jac. 1, 11.* pl. ἀπωλόμεθα, ἀπώλεσθε, ἀπώλοντο, *Judæ 8, 11. 1. Cor 10, 9.* ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, *à serpentibus perierunt. ibid. 8. 10.* ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ, *perierunt à vastatore. Imitatur syntaxin passivorum, quæ exigunt genitivum, mediante præpositione* ὑπὸ *vel* παρά. in subj. ἀπόλωμαι, peream, η, ηται. *Matth. 5, 29 30.* 3. plur. ἀπόλωνται, pereant. *Joh. 10, 28.* in inf. ἀπολέσθαι, perire, mori. *Joh. 18, 14.* συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, *expedit, unum hominem mori pro populo. 2 Pet. 3, 9.* μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, *nolens ullos perire seu damnari.* part. aor. 2. med. ἀπολόμενος, *qui periit, Luc. 11, 51.* Fut. 2. med. ἀπολοῦμαι, peribo. *1. Cor. 8, 11.* καὶ ἀπολεῖται (3. *sing. fut. 2. med. indic.*) ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός, *& peribit infirmus frater. Luc. 13, 3.* καὶ πάντες ὁσαύτως ἀπολεῖσθε (2. *plur. fut. 2. med.*) *omnes itidem peribitis. Luc. 5, 37.* οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται, *utres peribunt. Rom. 2, 12* ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται, *absque lege quoque peribunt.* præt. med. ἀπόλωλα, perii, *unde est participium* ἀπολωλώς, qui perierat, *Luc. 15, 24. in f. g* ἀπολωλήα, *in n. g.* ἀπολωλός. *Luc. 15, 6.* τὸ πρόβατον ἀπολωλός, *ovis perdita plur. num.* τὰ ἀπολωλότα, *Matth. 10, 6.*

Ἀπώλεια, ας, ἡ, *idem quod* ὄλεθρος, ου, ὁ, *1. Tim. 6, 9.* exitium perditio, interitus, *Matth. 7, 13.* ἡ ἀπάγουσα εἰς ἀπώλειαν, *quæ abducit in exitium. Joh. 17, 12.* εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, (*subaudi* ἔνοχος) *nisi filio ille perditionis, h. e. perditionis reus, seu est* Hebrai-

A *smus filius perditionis, hoc est, perditissimus. Sic Antichristus vocatur 2. Thess 2, 3.* ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, *filius ille perditionis. 2. Pet. 2, 1* αἱρέσεις ἀπωλείας, *hæreses exitii, hoc est, exitiales.* jactura *Matth. 26, 8* εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη; *Quorsum hæc jactura, inutilis hæc profusio?*

Ἐξαπόλλυμι, funditus perdo.

Ἐξαπόλλυμαι, emorior, pereo. *Sap. 10, 6.*

B Παραπόλλυμι, *præterea* perdo, *2. Macc 13, 4.*

Συναπόλλυμαι, una pereo, *Heb. 11, 31.* ἡ συναπώλετο (3 *sing. aor. 1. med. indic*) τοῖς ἀπειθήσασι, *non periit una cum iis, qui non obedierant.*

Διόλλυμι & ύω, disperdo. διόλλυμαι, dispereo. *Sap. 17, 9.* διώλλυντο (3 *pl. imperf. indic. pass.*) ἔντρομοι, *interibant exterriti, metu exanimabantur.*

C Ἐξόλλυμι & ύω, disperdo. ἐξόλλυμαι, pereo, dispereo *Sir. 5, 7.* καὶ ἐν καιρῷ ἐκδικήσεως ἐξολῇ (2. *sing. fut. 2. ind. med.*) *& in tempore ultionis peribis.*

Ο'ΛΟΛΥ'ΖΩ, *propriè* ululo, *nomen habet à sono* (*ab Hebr.* הֵילִיל helil, *ululare*) ejulo, *idem quod* ὀδύρομαι, lamentor, ὀλοφύρομαι, ejulo, ploro, *q. d* ὀλοῶς φέρομαι, *perniciosè*

D *feror. Jac. 5, 1.* ὀλολύζοντες *ejulantes.* Fut. ὀλολύξω. *Es. 16, 7.* aor 1. act. ὠλόλυξα. Præt. act. ὠλόλυχα. Præt. pass. ὠλόλυγμαι, *unde est*

Ὀλολυγμός, οῦ, ὁ, ululatus, *Jer. 25, 36.*

Ο'ΛΟΣ, η, ον, (*affine Hebr.* כֹּל) totus, a, um, ὅλος νόμος, *tota lex, Matth. 22, 40.* ὅλη οἰκουμένη, *totus terrarum orbis, Matth. 24, 14.* συνέδριον ὅλον, *totus consessus, Matth. 26, 59.*

Ὅλως

Ὅλως omnino, prorsus. *1.Cor.5,1. & c.15, 29.*

Καθόλου, *idem quod* ὅλως, *accipitur* adverbialiter, *estque compositum ex* κατὰ *&* ὅλου, *q. d.* per totum. κατὰ *enim cum Genitivo inter alia significat* per, *ut Act.9,31.* κατ' ὅλης Ἰουδαίας, *per totam Judæam. Apud Aristotelem* in universum, in genere. *Act. 4, 18.* τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, *planè nihil loqui in nomine* JESU.

Καθολικός, ή, όν, universalis, e, *ὁ καθολικὴ ἐκκλησία καθολική*, Ecclesia Catholica. *Epitheton Ecclesiæ N. Testamenti, quæ non tantùm ex Judæis sed etiam gentibus omnisque generis hominibus fuit collecta, & porrò colligetur usque ad finem mundi. Hinc jubet* CHRISTUS *discipulos suos Marc.16, 15.* κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ κτίσει, *prædicate Evangelium omni creaturæ. Sic ἐπιστολὴ καθολική, Epistola Catholica, ad quosdam Christianos scripta, non ad certum aliquem populum aut certam personam Jac.1.1.Pet.1. &c.*

Σύμπολον, τό, totum, universum; τὸ σύμπολον, *tanquam adv.* in universum, omninò, *Sir.9, 10.*

Σύμπολος, *adv.* prorsus, omninò.

† Ὀλυμπᾶς, ᾶ, ὁ, Olympas, *hoc est, cœlestis. Rom 16, 15. Nomen viri, à monte altissimo* ὄλυμπος, ου, olympus, *dictus quasi* ὅλος λαμπρός, *hoc est,* totus fulgens, splendens, *cujus fastigium nunquam nubibus obscurari perhibent, unde factum, ut per metaph. pro cœlo ponatur.*

Ὀλυνθος, ου, ὁ, (*ex* ὀλεῖν τὸν ἄνθος, *perdere florem.*) grossus, ficus immatura, *Apoc 6,13.*

Ὁμαλός, ή, όν, planus, lævis; æqualis, æquabilis.

Ὁμαλός, ίου, ὁ, ή, idem.

Ἀνόμαλος, ου, ὁ, ἡ, *&* Ἀνωμαλής, ίου, ὁ, ἡ, asper, inæqualis.

Ὁμαλίζω, planum reddo, lævigo, adæquo.

Ὁμαλίζομαι, planus reddor, *Sir. 21, 10.* ὁδὸς ἁμαρτωλῶν ὡμαλισμένη ἐν λίθοις, καὶ ἐπ' ἰχάτῳ αὐτῆς βόθρος ᾅδου, *via peccatorum plana reddita ex lapidibus; sed in extremo ejus fovea inferni.*

Ὁμαλισμός, ῶ, ὁ, complanatio, lævigatio. *Bar. 5, 6.*

Ὄμβρος, ου, ὁ, (*ex* ὁμοῦ ῥεῖν *h. e. simul fluere*) imber, pluvia, *Luc. 12, 54.* ὄμβρος ἔρχεται, *pluvia imminet.*

Ἄνομβρος, ου, ὁ, ἡ, imbribus carens.

Ἀνομβρίω, ῶ, fut. ήσω, more imbris effundo. *Sir. 39, 8.* ἀνομβρήσει ῥήματι σοφίας, *tanquam imbrem effundet verba sapientiæ. Cap. 50, 27.* ὃς ἀνώμβρησε σοφίαν ἀπὸ καρδίας αὐτοῦ, *qui quasi imbrem effudit sapientiam à corde suo.*

Ἐξομβρίω, ῶ, effundo. fut. ήσω. *Aor. 1.* ἐξώμβρησα. *Sir.1,19.*

Ὅμηρος, ου, ὁ, obses.

Ὅμηρα, τά, idem. *1. Macc. 1, 11.* ὃς λοῦ ὅμηρα ἐν τῇ ῥώμῃ, *qui erat obses Romæ. Cap. 8, 7.* διδόναι ὅμηρα, *dari obsides.*

Ὁμηρεύω, sum obses.

Ὅμιλος, ου, ὁ, turba, multitudo hominum. (*ex* ὁμοῦ *simul, &* ἴλη *turma, agmen.*) *Apoc.18,17.* vulgus, plebs. *Phocyl.* λαῷ μὴ πίστευε, πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος, *ne crede populo, varium est vulgus, & bellua multorum capitum.*

Ὁμιλέω, ῶ, colloqvor, *Luc.24,14.* καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν (*3. pl. imperf. act.*) πρὸς ἀλλήλους, *& ipsi colloqvebantur inter se.* ὡμίλει (*3 sing. imperf. act.*) αὐτῷ, *colloqvebatur cum ipso. Act.24, 26.* Fut.

26. Fut. 1. act. ὁμιλήσω. aor. 1. act. ὡμίλησα. Act. 20, 11. ἐφ' ἱκανόν τε ὁμιλήσας (aor. 1. act. part.) ἄχρις αὐγῆς, & aliqvamdiu collocutus usqve ad diluculum.

Ὁμιλία, ας, ἡ, commercium, colloqvium, 1 Cor. 15, 33.

Προσομιλέω, ῶ, conversor. προσομιλεῖν τινι, conversari cum aliqvo.

Συνομιλέω, ῶ, unà colloqvor, Act. 10, 27. cum Dat.

Συνόμιλος, ου, ὁ, congerro, confabulator.

Ο'ΜΙΧΑΗ, ης, ἡ, nebula, Sir. 24, 3.

Ὁμιχλώδης, ες, ὁ, ἡ, nebulosus, caliginosus.

Ο'ΜΝΥΩ vel ὄμνυμι, juro (Chald. אֹמַר omif, juravit) Fut. 1. act. ὀμόσω. Præt. ὤμοκα, Atticè ὀμώμοκα. Jac. 5, 12. μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν, ne jurate neqve per cœlum. ὀμνύω ergo construitur cum Accus. interveniente adv. νὴ, vel eo omisso, uti hoc in loco. in infin. ὀμνύειν, jurare, Marc. 14, 71. aor. 1. act. ὤμοσα, juravi, Heb. 4, 3. & c. 7, 21. ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται, jurabit Dominus & non pœnitebit eum. Act. 2, 30. ὅρκῳ ὤμοσεν, jurejurando jurabit. Apoc. 10, 6. καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, & jurabit per eum, qui vivit in secula seculorum. aor. 1. act. subj. ὀμόσω, ῃς, ῃ, juraverim. Matth. 23, 16. aor. 1. act. inf. ὀμόσαι, jurare. Matth. 5, 34. part. aor. 1. act. ὀμόσας, qui juravit, Matth. 23, 21. Fut. 2. med. ὀμοῦμαι, ῇ, εῖται, jurabo. Es. 45, 23. ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ ὀμεῖται πᾶσα γλῶσσα, mihi incurvatum ivi omne genu, & juraturam omnem linguam.

Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio, Act. 23, 13.

Ἀνώμοτος injuratus. Eurip. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, lingua jurabit, mens vero injurata manet, hoc est, non jurabit. Impium hoc est, & blasphemum. Lingua sine mente ne moveri qvidem potest, cujus est interpres & internuntia. Ab ea igitur discrepare non debet. ὀμώμοχ' pro ὀμώμοκε, ubi κ mutatur in χ propter seqventem aspirationem.

Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, jusjurandum, Heb. 7, 20. 21. 28. q. d. ὅρκου ὄμοσις, juramenti juratio. Ez. 17, 18. 3. Esd. 8, 93.

Ο'ΜΟΣ, ου, ὁ, similis. (affine voci ἅμα, una, simul. Similis simili gaudet.)

Ὁμῶς, similiter, æqvè, pariter.

Ὅμοιος & ὁμοῖος, similis. in f. g. ὁμοία, in n. gen. ὅμοιον & ὁμοῖον. in novo tamen Testamento semper acutus legitur in antepenultima. Luc. 6, 48. ὅμοιος ἀνθρώπῳ, similis homini. 1. Joh. 3, 2. ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, similes illi erimus. ὁμοία in g. f. Matth. 13, 31. ὅμοιον g. n. Apoc. 4, 7. ζῶον ὅμοιον, animal simile. pl. τὰ ὅμοια, similia. Gal. 5, 21. καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, & his similia, vel, & alia id genus. Construitur semel cum Genit. Joh. 8, 55. ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν, forem similis vobis.

Ὁμοίως, similiter, Adv. Matth. 22, 26. pariter, Joh. 5, 19. Sic apud disertissimos Græcos ὅμοιος sæpe ponitur pro ἴσος, æqvalis, Arist. 5. polit. c. 8. ὥ ἐξαμίνας τὰς ἀρχὰς εἶναι, ἵνα πάντες οἱ ὅμοιοι μετέχωσι semestres esse magistratus, ut pares omnes capessere possint. qvod est νομοθέτημα δημοτικὸν, hoc est, institutum populare seu democratiæ accommodatum, & c. qvalis democratia est Helvetiorum & liberorum Belgarum, qui

quì jugum servitutis excusserunt.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo, *Heb.* 4, 15. καθ' ὁμοιότητα, *scilicet* ἡμῶν, *secundum similitudinem nostri, hoc est, similiter nobis. Hebr.* 7, 15. καθ' ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ, *instar Melchisedeci.*

Ὁμοιάζω, similis sum, *Marc.* 14, 70. ἡ λαλιὰ σου ὁμοιάζει, *locutio tua similis est.*

Ὁμοιόω, ῶ, assimilo, comparo, *Matth.* 11, 16. τίνι ὁμοιώσω; cui assimilabo? Præt. ὡμοίωκα. aor. 1. ὡμοίωσα. *Marc.* 4, 30. τίνι ὁμοιώσωμεν (*aor.* 1. *act. subj.* 1. *pl.*) *cui assimilaverimus, vel comparaverimus.* præs. pass. ὁμοιόομαι, οῦμαι, similis fio, comparor. a. 1. pass. ὡμοιώθην. *Matth.* 22, 2. ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, *simile est regnum cœlorum homini regi. Heb.* 2, 17. τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, *fratribus similis fieri.* Fut. 1. pass. ὁμοιωθήσομαι, ero similis, *Matth.* 25, 1.

Ὁμοίωμα, τος, ὁ, assimilatio, conformatio. *Est enim nomen verbale passivum, & includit verbi actionem. Rom.* 6, 5. *vix exprimere quo propriè ejus significationem. Nam nomen verbale ortum à* 2. *pers. præt. pass.* actum & motum *significat: nomen verbale verò ortum à prima pers. præt. pass. indicat* rem motu factam.

Ὁμοίωσις *ergò propriè foret* assimilatio, ὁμοίωμα *verò aliquid ex illa assimilatione ortum, quam* conformationem *interpretantur.* similitudo, *Rom.* 1, 23. figura, *Apoc.* 9, 7.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, similitudo, *Jac.* 3, 9. καθ' ὁμοίωσιν, *secundùm similitudinem, Col.* 3, 10. *eodem sensu dicitur* κατ' εἰκόνα, *juxta imaginem.*

Ἀφομοιωμένος, assimilatus, *Hebr.* 7, 3. *est part. præs. pass. à verbo* ἀφομοιόομαι, οῦμαι, assimilor, *quod est ab* ἀφομοιόω, ῶ, similem reddo, *item* similitudinem seu formam alicujus repræsento, *& hoc à nomine* ἀφόμοιος, absimilis, dissimilis. *ubi ortum discrepat à significatione primi.*

Ὁμοῦ, simul *Adv. Joh.* 4, 36. pariter, *Joh.* 20, 4. ἔτρεχον καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, *currebant quoque illi duo unà.*

Ἀνόμοιος, ον, ὁ, dissimilis, *Sap.* 2, 15.

Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo.

Ἐξομοιόω, ῶ, assimilo, similem efficio. Pass. ἐξομοιοῦμαι, similis efficior. inf. ἐξομοιοῦσθαι, *similem fieri, 2. Macc.* 4, 16.

Παρόμοιος, ον, ὁ, consimilis, *Marc.* 7, 8.

Παρομοιάζω, similis sum, *Matth.* 23, 27.

Ὄμφαξ, ακος, ἡ, uva acerba, *necdum matura, quia ὡμὸς εἰς τὸ φαγεῖν, cruda ad vescendum. Jer.* 31, 29. 30.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam necdum maturam emitto, *produco. Es.* 18, 5.

Ὀμφάκινος, ον, ὁ, ex uvis acerbis & immaturis confectus.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, idem; *ut* ὀμφακίτης οἶνος, *vinum ex immaturis confectum uvis.*

Ὅμως, *Adv.* verùntamen, 1. *Cor.* 14, 7. *Gal.* 3, 15. ὅμως οὐδέτοι, tamen, *Joh.* 12, 42. *subintelligitur* 1. *Cor.* 5, 2. καὶ ὑμεῖς, *pro* καὶ ὅμως ὑμεῖς, *& tamen vos.*

Ὄναρ, τὸ, ἄκλιτον, somnium, *Matth.* 1, 20. *& c.* 2, 12. 13. 19. 22. *& c.* 27, 19. κατ' ὄναρ, *in somnio. Hinc est*

Ὄνειρος, ου, ὁ, *& ὄνειρον, ου, τὸ,* somnium.

mnium. 2. Macc. 15, 11. ὥστε ξενηστάμενον ὄνειρον ἀξιόπιστον, cum exposuisset somnium dignum fide.

Ὀνειρώττω, somnio. Inter ὄνειρον verò & σύνπνιον, quod etiam somnium significat, id discriminis est, quod σύνπνιον sit φάντασμα ἀσημάντον, hoc est, nihil significans futuri: ὄναρ verò seu ὄνειρον σύντγειάν τινα μὴ τὴν ὕπνον ἀποφηναμένη εἰς ἀγαθόν τι ἢ κακόν τι. h. e. actionem aliquam in somno repræsentans in aliquid bonum aut malum. Sic videtur dici à quibusdam q. d. ὄντος ἄρσις, entis negatio οὐδὲν τὸ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐγρήγορσις, non somnium, sed vigilantia bonum est, quod perfectum erit. clariùs ita distinguuntur hæc duo ὄναρ & ὕπαρ. ὄναρ quasi παρὰ τὸ ἐν ἀίρειν, à tollendo ens. ut plurimum enim falsas imaginationes objicit: ὕπαρ verò quasi ὕπαρ, παρὰ τὸ τὴν ὕπνον ἀίρειν à tollendo somnum. Pindarus olymp. ode 13. ἐξ ὀνείρου δ' ἀωτικὰ λῷ ὕπαρ, ex somnio autem statim hoc vigilanti fuit evidens.

Ὀ̓ΝΕΙΔΟΣ, ου, τὸ, probrum, Luc. 1, 25. (Etym. ex ὀνόω, vitupero, carpo, & εἶδος species.)

Ὀνειδίζω, probris afficio, probrosè objicio, cum Accus. Matth. 11, 20. ἤρξατο ὀνειδίζειν τὰς πόλεις, cœpit probris afficere civitates. imperf. ὠνείδιζον, Marc 15, 32. ὠνείδιζον αὐτὸν, conviciis afficiebant eum. Matth. 27, 44. ὠνείδιζον αὐτῷ, exprobrabant ei. Hic regit dativ. Marc. 16, 14. ὠνείδισε (a. 1. act.) τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, exprobravit incredulitatem eorum. Matth. 5, 11. ὅταν ὀνειδίσωσιν (aor. 1. act subj.) ὑμᾶς, quum vos conviciis afficerint. ὀνειδίζομαι, conviciis laceror, proscindor, 1. Pet. 4, 14. εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ, μακάριοι, si maledictis afficimini in nomine Christi, beati estis.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, ἡ, convicium, probrum. Heb. 10, 33. ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι, probris & afflictionibus spectaculum facti. Heb. 11, 26. ὀνειδισμὸς Χριστοῦ, probrum Christi, hoc est, quod Christi causa in nos jactatur. Hebr. 13, 13. φέρειν ὀνειδισμὸν, probrum ferre. 1. Tim. 3, 7. ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ, ne in probrum incidat. Rom. 15, 3. οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων ἐπέπεσον ἐπ' ἐμὲ, convicia eorum, qui conviciantur tibi, inciderunt in me.

Ὀ̓ΝΗΜΙ, juvo. Fut. ὀνήσω. aor. 1. ὄνησα, & ὀνίναμαι. Luc. τί με ὀνήσει; quid mihi prodest? Præs. pass. ὄναμαι, & per redupl. ὀνίναμαι, fructum consequor. Philem. v. 20. ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ, fructum à te consequar in Domino. ubi ὀναίμην aor. 1. medii opt. per syncopen ν pro ὀνησαίμην, ab indic. ὀνησαίμην, quod in hac significatione more verborum participandi cum Genit. construitur. Sed quum significat juvo, item vitupero, cum Acc.

Ἀνόνητος, ου, ὁ, ἡ, inutilis, injucundus. Sap. 3, 11. κόπτει ἀνόνητοι, labores inutiles.

† Ὀ̓ΝἨΣΙΜΟΣ, ου, ὁ, Onesimus. Nomen viri fidelis. Col. 4, 9. Philem. v. 10. Est verò hoc nomen origine Græcum, & derivatur à verbo ὄνημι, juvo, prosum. Fut. ὀνήσω. aor. 1. ὄνησα, ὄνησης, ους, ἡ, utilitas. Hinc derivatur ὀνήσιμος utilis, qui nos juvare potest, quâ voce utitur Sophocles. Sic à χρῆσις, usus, dicitur χρήσιμος, utilis.

Ὀ̓ΝΟΜΑ, τος, τὸ, nomen, (Plato derivat παρὰ τὸ ὂν μαίεσθαι, ab inquirendo ente.) Quidam Latinum nomen deducunt ab ὄνομα: alii, quasi dicatur

dicatur nomen *pro notimen*, *à nosco*, *sicut dicitur* semen *pro serimen*, *à serendo*. *qbia per nomen rem cognoscimus*. (*Etenim conbeniunt rebus nomina sæpe suis*. 1. Sam. 25, 25.) *Æolicè* ὄνομα, *poëticè* ὔνομα. Matth. 1, 21. καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, *& bocabis nomen ejus Jesum*. Luc. 2, 21. ἐκλήθη τὸ ὄνομα, *bocatum est nomen*. Act. 16, 1. μαθητής τις ἦν ἐκεῖ, ὀνόματι Τιμόθεος, *discipulus qbidam ibi erat, nomine Timotheus*. Marc. 5, 9. τί σοι ὄνομα; *Qbod tibi nomen est?* Joh. 10, 3. καλεῖ κατ' ὄνομα, *bocat* nominatim. 3. Joh. 6. ult. ἀσπάζε τοὺς φίλους κατ' ὄνομα, *saluta amicos nominatim*. Matth 27, 57. τοὔνομα Ἰωσήφ, *nomine Josephus*. *Subauditur hic* κατὰ, *pro* τῷ τοῦ ὄνομα. Phil. 2, 9. ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, *nomen supra omne nomen, hoc est, summam* gloriam & majestatem. Conf. Eph. 1, 21. Ex. 23, 21. τὸ ὄνομά μου ἐστὶν ἐν αὐτῷ, *nomen meum est in ipso, hoc est, majestas divina in angelo illo (fœderis) habitat. ita ut sit* יהוה *qbod nomen soli Deo conbenit*. Es. 42, 8. Jac. 2, 7. οὐκ αὐτοὶ βλασφημοῦσι τὸ καλὸν ὄνομα, τὸ ἐπικληθὲν ἐφ' ὑμᾶς; *Annon blasphemant præclarum illud nomen (CHRISTI) à qbo estis cognominati (Christiani.) conf. Act. 11, 26. NB. Ergo sicut Dei* „ *Patris nomen est in Christo Filio Ex.* „ 23, 20. 21. *ita qboqbe nomen Christi* „ *est in nobis Christianis*. Jer. 14, 8. 9. τὸ ὄνομά σου ἐπικέκλησται ἐφ' ἡμᾶς, *de*

A *nomine tuo (nempe DEI) cognominamur. Per* JESUM CHRISTUM *emersimus ad tantam dignitatem, ut dicamur Christiani & filii Dei.* ὄνομα *ponitur etiam pro* persona, Act. 1, 15. ἦν δὲ ὄχλος ὀνομάτων, *erat autem turba capitum*. τὰ ὀνόματα, capita, *qbia nominatim solent homines censeri, qbum exqbiritur eorum*

B *numerus*. Apoc. 3, 4. & c. 11, 13. Act 4, 12. οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον, *neqbe est aliud nomen, hoc est, alia persona. Sic* ὄνομα Κυρίου, nomen Domini, *ponitur pro ipso Domino*. Act. 2, 21. Joh. 1, 12. fama, Sir. 41, 12. φροντίσον περὶ ὀνόματος, *curam habeto famæ. Aliqbando* mandatum *significat*. Marc. 16, 17. Luc. 24, 47. Matth. 28, 19. βαπτίζοντες εἰς τὸ ὄνομα

C τοῦ πατρὸς, καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, baptizantes in nomen, *NB. non in nomine*. * εἰς *hic notat finem & baptizari in nomen alicujus est illi consecrari ad cultum, ut qbis ab illo tanqbam suo Domino denominetur, ejusqbe servitio se totum addicat, sicut percipitur ex bebis Pauli* 1. Cor. 1, 12. *seqq*. Act. 2, 38. ἐπὶ

D τῷ ὀνόματι, *in nomen. Hebraismus, ubi* לשם *exprimitur per* ἐπὶ. Act. 10, 49. ἐν τῷ ὀνόματι *pro* εἰς τὸ ὄνομα, *in nomen. Heterosis Hebraica*. Conf. Act. 8, 16. 1 Pet. 4, 14. ἐν ὀνόματι Χριστοῦ propter CHRISTUM. Act. 15, 17. ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου, ἐπ' αὐτοὺς, *super qbos* invocatum fuerit nomen *meum, super ipsos, hoc est,*

* *in nomen seu in nomine. Per bebba enim hæc non tantùm cultus, sed multò plura connotantur, b. g. mandatum Dei, agnitio & inbocatio beri Dei, qbod Deus ipse sit, qbi baptizet per ministrum, qboqbe is, qbi baptizatur à Deo patre in Baptismo & per baptismum, in gratiam recipiatur, propter filii meritum, & Spiritus S. ad justitiam & salutem æternam obsignetur.*

Franckesche Stiftungen zu Halle

quæ gentes à me fuerint denominatæ, A *videlicet* Christiani. *Hebraiſ. geminus, nnus in phraſi, alter in repetitione pronominis.* ὄνομα *eſt etiam* ſpecies inanis, *ſeu* inanis pietatis larva. *Apoc. 3, 1.* ὄνομα ἔχεις, ὅτι ζῇς, *nomen (hoc eſt, externam & inanem ſpeciem) habes, quod vivas. idem quod* μόρφωσις εὐσεβείας. *2. Tim. 3, 5.* ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας *habentes formam pietatis.*

Ἀνώνυμος, ος, ον, expers nominis, *ſine nomine. Sap. 14, 27.* B

Ἀνωνύμως, *adverb.* absqve nomine.

Διώνυμος, ος, ον, binominis, *duo habens nomina.*

Δυσώνυμος, ος, ον, infauſtum nomen habens.

Εὐώνυμος, ος, ον, boni nominis, *it.* ſiniſter, *Act. 21, 3.* ἐξ εὐωνύμων, ad ſiniſtram. *Matth. 20, 21. 23. & c. 25, 33. 41. & 27, 38.* ἐξ εὐωνύμων, *ſicut* ἐν δεξιῶν *ſcilicet* μερῶν, *vide ſuprà* δεξιός. *Act. 21, 3.* καταλιπόντες αὐτὸν εὐώνυμον, *relinqventes eam ſiniſtram, pro* ἐξ εὐωνύμων, à ſiniſtra.

Ὁμώνυμος, ος, ον, cognominis, idem nomen habens, *Prol. Syr.*

Ψευδώνυμος, ος, ον, falsò nominatus, *1 Tim. 6, 20.*

Ψευδωνύμως, *adv. mendaci vel falſo nomine.*

Ὀνομάζω, nomino, *2. Tim. 2, 19.* πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Χριστοῦ, *qvisqvis ſe profitetur Chriſti diſcipulum, ſeu Chriſtianum.* Fut. ὀνομάσω. Præt. ὠνόμακα. aor. 1. ὠνόμασα, nominavi, *Luc. 6, 13.* οὓς καὶ ἀπόστολους ὠνόμασε, *qvos etiam apoſtolos nominavit.* Præſ. paſſ. ὀνομάζομαι, nominor, *1. Cor. 5, 1.* Præſ. paſſ. ὠνόμασμαι. aor. 1. paſſ. ὠνομάσθην, nominatus fui, *Rom. 15, 20.* οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, *non ubi nominatus eſſet Chriſtus (præſ. paſſ.)*

Ἐπονομάζομαι, cognominor, *Rom. 2, 17.* σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομάζῃ, *tu Judæus cognominaris.*

Παρονομάζω, agnomino, cognomino, *2. Macc. 6, 2.* παρονομάσας Διὸς Ὀλυμπίου, *cognominare Jovis Olympii (templum.)*

Ὀνομασία, ας, ἡ, nominatio, *Sir. 23, 9.*

Ὀνομαστός, ός, ὁ, clarus, celebris, nobilis, *Gen. 6, 4. Num. 16, 3.*

Ὀνοματογράφος, ου, ὁ, nominum ſcriptor ſeu inſcriptor.

Ὀνοματογραφία, ας, ἡ, nominum ſcriptio *ſeu inſcriptio*; nomenclatura, *3. Esd. 6, 12.*

Ὀνοματογραφέω, ῶ, nomina ſcribo *ſeu conſigno, i. e. in tabulas refero.*

Ὄνος, ου, ὁ, ἡ, aſinus, a, *dictus* παρὰ τὸ ὀνήσασθαι *à juvando. Eſt jumenti ſpecies, jumentum dicitur à juvando. Matth. 21, 2.* ὄνον δεδεμένον *aſinam ligatam. ibid. v. 5.* ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, *inſidens aſinæ. Vid. Theod. Bezæ commentarium. item per metaph.* lapis molaris. *Vide ſupra voce* μύλη. C

Ὀνικός, ή, όν, aſinarius, a, um, *Matth. 18, 6.*

Ὀνεῖος, ος, ον, aſininus, a, um.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, ſtabulum aſinorum.

Ὀνάριον, ου, τὸ, aſellus, *Job. 12, 14.* D

Ὄναγρος, ου, ὁ, ἡ, onager, ὄνος ἄγριος, *aſinus ferus ſive ſylveſtris, Sir. 13, 21.*

Ἡμίονος, ου, ὁ, ἡ, *q. d. ſemiaſinus*, mulus, a, *Pſ. 32.*

Ὄνυξ, υχος, ὁ, ungvis *vel* ungula, *deriſatur à* νύσσω, *pungo, in fut.* νύξω *pleonaſmo* τοῦ ο. *Eſt enim pars corporis ad fodicandum & lancinandum idonea. Prov. 21* ὄνυχος ἀκριβοῦν,

βῶν, ad ungvem exigere. ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex ungve leonem.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, sardonyx, *gemma*, qva sic dicitur à candore, qvalis est in unqvibus, & à loco, videlicet insula Sardinia, *Apoc.* 21, 20.

Ὀ΄ΞΥΣ, ός, ὁ, acutus, *in f. g.* ὀξεῖα, *in n.* ὀξύ. dicitur de armis. *Hom.* κατέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ, occiderunt acuto ære, hoc est, gladio aneo. *Apoc.* 1, 16. ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα, gladius anceps, acutus. *Apoc.* 14, 14. δρέπανον ὀξύ, falx acuta. per metaphoram de acumine sensuum dicitur. *Aristoph.* ὀξύτερον βλέπων τῶν λυγκίως, acutius lynce cernit. item celer, subitus, *Rom.* 3, 15. ὀξεῖς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχεῖαι αἷμα, pro εἰς τὸ ἐκχεῖν, celeres pedes eorum ad effundendum sanguinem.

Ὀξέως, adverb. celeriter, *Sap.* 3, 18.

Ὄξος, ους, τὸ, acetum, *Matth.* 27, 34. ἔδωκεν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς, dederunt ei acetum bibendum cum felle. *Joh.* 19, 29. σκεῦος ἔκειτο ὄξους μεστὸν, vas erat positum aceto plenum.

Ὀξύω, acuo. Fut. ὀξυῶ. Præt. ὤξυκα. Præt. pass. ὤξυμμαι.

Ἐπεξύω, exacuo; *it.* accelero. *a. Marc.* 9, 7. ἐπεξύοντα τὴν πορείαν, festinare iter.

Παροξύω, irrito. *Prov.* 17, 5. ὁ καταγελῶν πτωχῷ, παροξύνει (*Heb.* ὀνειδίζει) τὸν ποιήσαντα, qvi deridet pauperem, probro afficit factorem ejus. Fut. παροξυνῶ. aor. 1. παρόξυνα, idem qvod παρεπίκρανα. *Ps.* 10, 25. παρόξυνε τὸν Κύριον ὁ ἁμαρτωλὸς, exacerbavit Dominum peccator. Præs. pass. παροξύνομαι, exacerbor, *item* extimulor *Act.* 17, 16. παρωξύνετο (3. sing. imperf. pass.) τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, exacerbabatur spiritus ejus. Præt. pass. παρόξυμμαι & Attice παρώξυσμαι, unde est

Παροξυσμός, οῦ, ὁ, exacerbatio, dissensio, *Act.* 15, 39. *item in bonam partem accipitur*, & verti potest incitatio, exstimulatio. *Heb.* 10, 24. εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων, ut nos acuamus ad charitatem & bona opera.

Ὀ΄ΠΑΖΩ, persequor, comitem do, præbeo; *q. ab* ἕπομαι, *sequor*. Inde

Ὀπαδὸς & ὀπηδὸς, οῦ, ὁ, assecla, comes, *Prov. Sir.* ὀπαδὸς τοῦ Σολομῶντος comes Salomonis.

Ὀπαδέω vel ὀπηδέω, ῶ, sequor.

Ὀ΄ΠΗ, ῆς, ἡ, caverna, *Heb* 11, 38. foramen *Jac.* 3, 11 *ab* ὄπτομαι video. per foramen videre possumus. Hinc

Ὀπήιον, ου, τὸ, subula, qva ὀπὰς caverna facimus.

Ὀ΄ΠΙΣΩ (vel poëticè ὀπίσω) *Adv. loci*, retrorsum. *Joh.* 18, 6. ἀπῆλθον εἰς τὸ ὀπίσω, abierunt retrorsum. εἰς τὸ ὀπίσω, scilic. μέρη. vel εἰς τὰ μέρη, τὰ ὀπίσω ὄντα, hoc est, partes, qvæ retro erant. post (non tamen idem, qvod μετὰ cum accusativo, qvod in prosa ad tempus referri solet.) *Matth.* 4, 19. δεῦτε ὀπίσω μου, venite post me, hoc est, à tergo sequimini me. Hebraismus. Et sic construitur cum Genit. *Matth.* 10, 38. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, sequitur me *Joh.* 12, 19. ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθε, mundus eum secutus est. *Luc.* 21, 8. μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν, ne sequimini eos, hoc est, ne amplectimini falsam eorum doctrinam *1. Tim.* 5, 15. ἤδη γὰρ τινὲς ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ, jam enim nonnulla deflexerunt, secuta Satanam. Scil. ut denari, lascivire. καταρτερίαν est relictus CHRISTI castris ad Satanæ castra profugere. retro, à tergo. *Luc.* 9, 62. βλέπειν εἰς τὸ ὀπίσω, respicere ad ea,

quæ retrò sunt. εἰς τὰ ὀπίσω scilicet πράγματα. Hebraismus. Conf. Gen. 19, 17. μὴ βλέψῃς εἰς τὰ ὀπίσω, ne retrospicias. procul à. Marc 8, 33. ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ, fatesse hinc procul à me, Satana. Sic ἀπέρχεσθαι εἰς τὰ ὀπίσω, est discedere ab aliquo, deficere, quæ phrasis legitur Joh. 6, 66. Ferè redundat. Matth. 10, 38. ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος, qui non accipit crucem suam & ponere seqvitur, non est me dignus.

Ὄπισθεν (vel poëtice ὄπιθεν) retrò, à tergo. Adv. loci. Luc. 8, 44. προσελθοῦσα ὄπισθεν, quum accessisset à tergo. ponè. Luc. 23, 26. σταυρὸν φέρειν ὄπισθεν τοῦ Ἰησοῦ, ferre crucem ponè JESUM. Apoc. 4, 6. ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ante & retro. prov. βλέπειν τὰ πρόσω καὶ ὀπίσω, hoc est, cernere præterita & futura. 2. Chr. 34, 33. οὐκ ἐξέκλινεν ἀπὸ ὄπισθεν Κυρίου, non defecerunt retrò à Domino.

Ἐξόπισθεν, à tergo. Ps. 78, 71. ἐξόπισθεν τῶν λοχευομένων ἔλαβεν αὐτόν, à tergo fœtarum assumsit eum, scilicet Davidem. ὄπισθεν videtur derivari ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio, qva Deus persequitur impios. ὄπις verò est ab ὀπίζω prosequor. καθ' ὅπιν διώκω, à tergo prosequor. ut Eust. exponit. unde ὀπιδός, ὁ, comes, & hinc ὄπισθεν, itemqve ὀπίσω.

ΟΠΛΟΝ, ου, τὸ, arma, in N. T. semper legitur in pl. num. Job. 18, 3. habitus, vestitus, qvo homines se tegunt & ornant. Hebraismus. conf. Deut. 20, 5. ubi בְּלִים pro vestitu accipitur. & ὁπλίσασθαι apud Homerum est apparare, instruere, ornare. ἀντεξοπίσασθαι, ex qva significatione בְּנֵי־רִיבוֹת juvenes ab eodem vocantur ὁπλόπαιδες, qvi natura paratio-res ad qvavis negotia obeunda excuti qveunt. ἐδυσω. μ. 292. Rom. 13, 12.

Ὁπλίζω, armo. Fut. ὁπλίσω. Præt. ὥπλικα. aor. 1. act. ὥπλισα. Præt. pass. ὁπλίζομαι, armor, 1. Pet. 4, 1. aor. 1. med. ὡπλισάμην. aor. 1. med. imper. ὅπλισαι, ίσθω, 1. Pet. 4, 1. τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε (2. plur. aor. 1. med. imper.) eadem cogitatione armamini, vel vos armate.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus, Num. 32, 21.

Ἐνόπλιος seu ἐνόπλιος, ου, ὁ, armatus, qvi in armis est.

Ἐνοπλίζω, fut. ίσω, aor. 1. ἐνώπλισα, armo, armis orno. Pass. ἐνοπλίζομαι, armis ornor. Part. p. p. ἐνωπλισμένος, armatus, Judith 15, 13.

Ἔξοπλος, ου, ὁ, armatus.

Ἐξοπλίζω, armo, armis instruo. Pass. ἐξοπλίζομαι, armis instruor. perf. ἐξώπλισμαι. 2. Macc. 5, 2. λόγχας σπειρηδὸν ἐξωπλισμένους, hastis cohortis instar armatos.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, & ἐξοπλισία, ας, ἡ, instructio, qva armis aliquis instruitur.

Ἐξοπλισμός, οῦ, ὁ, idem.

Καθοπλίζομαι, armor. Luc. 11, 21. καθωπλισμένος, (part. præt. pass.) armatus.

Πανοπλία, ας, ἡ, universa armatura à capite ad talos. Luc. 11, 22. Eph. 6, 13.

Ὄπλη, ης, ἡ, ungula, 2. Macc. 3, 25.

Ὁπλοθήκη, ης, ἡ, armamentarium.

ΟΠΤΟΜΑΙ vel ὀπτάνω, video, Act. 1, 3. δι' ἡμερῶν τεσσαρακοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, per dies qvadraginta conspectus ab iis. ὀπτανόμενος αὐτοῖς pro ὑφ' αὐτῶν. Similem Hellenismum vide paulò post in ὤφθη & infrà in ἐμφάνη &c. Fut. ὄψομαι, videbo, Matth

Matth.27,4. σὺ ὄψῃ (Atticè pro ὄψῃ) tu videris. Præs. pass. ὀπτάνομαι, videor, imperf. ὀπτανόμην, Tob.12,19. Præt. pass. ὦμμαι, (unde est nomen.

Ὄμμα, τος, τὸ, oculus, Marc.8,23.) ὄψαι, unde est

Ὄψις, εως, ἡ, species, facies. Joh. 7,24. μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ne judicate ex aspectu. ὦπται (unde est

Ὀπτὸς, ἡ, ὸν, visibilis.

Εὐοπτος, ου, ὁ, ἡ, conspicuus, aspectabilis, Epist. Jer. ϛ. 61.)

Πρόσοψις, εως, ἡ, aspectus, 2. Macc. 6, 18. aor. 1. pass. ὤφθην, visus fui, 1.Cor.15, 8. ὤφθη κἀμοὶ, visus fuit etiam à me. Fut. 1. pass. ὀφθήσομαι. Act. 26, 16. ὀφθήσεται Hebr. 9, 28. Præt. med. ὦπα & Atticè ὄπωπα, vidi.

Ὄπτασία, ας, ἡ, visio, apparitio. 2.Cor.12,1. ὅραμα, τος, τὸ, visio. Hæc fieri solet καθ' ὕπαρ, dormienti, illa καθ' ὕπαρ, hoc est, vigilanti; quæ tamen differentia non videtur usq. quaque observari. Nam ὅραμα etiam ponitur pro ὀπτασία Matth.17,9.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui ipse vidit, testis oculatus. Luc. 1, 2.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, idem, 2.Pet.1, 16.

Ἐπόπτομαι sive ἐπέπτομαι, adspicio, inspicio. fut. ἐπόψομαι. Sir.7, 10. τῷ πλήθει τῶν δώρων μου ἐπόψεται, multitudinem munerum meorum adspiciet.

Ἐπιπτόω, specto. Fut. ἐπιπτόσω. aor. 1. ἐπόπτωσα, 1. Pet. 2, 12. ἐπιπτώσαντες, quæ conspexerunt. ib. c. 3, 2. ἐποπτώσαντες τὴν ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν, ubi conspexerint castam vestram conversationem.

Αὐτοψεὶ Adv. ipso aspectu.

Αἰθὴς, οπος, ὁ, niger, αἴθων λιμὸς, atra fames. Sic dicitur quasi αἴθων τὴν ὄψιν, seu κεκαυμένος τὴν ὄψιν. αἴθω est ardeo, q. d. cujus facies est adusta. Sic αἴθων οἶνος, nigrum vinum. ὀδυσ. β 57. εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον, convivantur & bibunt generosum vinum.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, ἡ, idem. Est etiam nomen gentile Æthiops. Act. 8, 27. proverbium αἰθίοψ ἢ λευκαίνει, Æthiops non albescit, vel ut Hebræa habent Jer. 13, 23. לא יחליף כושי עורו ὁ αἰθίοψ σὺν ἀλλάξεται τὴν δέρμα αὐτοῦ (pro αὐτῆς) Æthiops non mutabit cutem suam.

Ἔσοπτρον, ου, τὸ, speculum, 1.Cor.13, 12. Jac.1,23. κάτοπτρον, ου, τὸ, idem, unde est

Κατοπτρίζομαι, tanqvam in speculo intueor. 2.Cor.3, 18.

Κατόπτης, ου, ὁ, speculator; proprie, qui ab excelso loco ea, quæ infra sunt, spectat. Scite admodum de Deo dicitur, 2.Macc.15, 21.

Κατοπτεύομαι, speculor, cerno.

Κάτοπτος, ου, ὁ, conspicuus.

Κάτοπτα, τὰ, conspicua, quæ sunt è regione, in conspectu.

Κατοπτία, ας, ἡ, speculatio.

Κατοπτεύω, adspicio, animadverto. Pass. κατοπτεύομαι, lustror, à speculatore videor.

Κατόπτωσις, εως, ἡ, adspectus.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspiciosus.

Ὕποπτος, ου, ὁ, ἡ, suspectus; item, qui suspicatur, suspicax, 2. Macc.3, 32. ὕποπτος δὲ γενόμενος ὁ ἀρχιερεύς, suspicans autem summus sacerdos. Cap. 12, 4. μηδὲν ὕποπτον ἔχοντων, nihil suspectum habentibus.

Ὑποψία, ας, ἡ, suspicio, 2. Macc. 4,34. ἐν ὑποψίᾳ κείμενος, in suspicione positus.

Ὑποπτεύω, suspicor. Plut. in Artax. τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευε, hanc verò esse causam suspicabatur, pro quæ

voce in Nov. Test. ὑπονοέω, ῶ, vide νόος.

Ὀφθαλμός ῞ ὁ, oculus, *Marc. 14, 40.* ἦσαν ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι, *erant oculi eorum gravati (somno) Matth. 20, 15.* ὀφθαλμὸς πονηρός, *oculus malus*, quæ phrasi invidentiam significat, quæ inprimis ex oculis elucet *Gen. 31. 5.*

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, obnitor cum Dat. *Act. 27, 15.*

Μονόφθαλμος, ον. ὁ, *Adj.* luscus, cui unus est oculus, *Matth. 18, 9. Marc. 9, 47.*

Ὀ Π Τ Ὸ Σ ὴ, ὸν, (*affine Hebr.* תָּפַשׁ coxit,) assus, a, um, *Luc. 24, 42.* ἰχθὺς ὀπτὸς, *piscis assus*, à themate

Ὀπτάω ῶ, asso, torreo. Fut. ὀπτήσω. Præt. ὤπτηκα ὀπτᾶν τὰ κρέα, *assare carnes.* aor. 1. ὤπτησα, *Es. 44, 16* præs. pass. ὀπτάομαι, ῶμαι. Præt. pass. ὤπτημαι. aor. 1. pass. ὠπτήθην. Fut. 1. pass. ὀπτηθήσομαι.

Ὀ Π Ω Ρ Α, ας, ἡ, (*comp. ex* ὀπὸς, ὗ, ὁ, *succus*, & ὥρα, *tempus*, *q. d. succi tempus*, *scilicet ubi poma & uvæ decerpuntur*) autumnus. *item* fructus, *Apoc. 18, 14.* ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου, *fructus concupiscentiæ animæ tuæ*, *id est*, *fructus concupiscibiles animæ tuæ.* Hebraismus.

Φθινοπωρινός, ὴ, ὸν, emarcidus, *Judæ v. 12.* δένδρα φθινοπωρινὰ, *arbores emarcidæ h. e.* εἰς οἷς ἡ ὀπώρα φθίνει, *in quibus fructus periit.*

Ὅ Π Ω Σ, ut, conj. causalis. *idem quod ἵνα*, construitur cum subj. *Matth. 2, 8* ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ, *ut & ego veniam & adorem eum* quomodo. *Matth. 12, 14* συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι, *consilium ceperunt, quomodo eum perderent.* Eodem sensu ὅπως accipitur *Matth. 22, 15. & c. 26, 59. Luc. 24, 20. &c.* Et in hac significatione decies *in una periodo accipitur à Xenophonte*, quod ob suam δύπνοιαν, *facundiam*, *apis Attica dictus fuit. lib. 1. de pæd. Cyri sub finem.* In hac significatione regit etiam indicativum. ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, *fac, ut vis. Xenoph. pæd. 2.* ἄρχων ὁς ἐστιν, οὐκ αὐτὸν μόνον ἀγαθὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρχομένους ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως ὡς βέλτιστοι ἔσονται, *magistratus est non tantum, ut ipse sit bonus, sed etiam curam gerere debet subditorum, quonam modo optimi evadere possint. ibid. Xenoph.* νῦν δὲ ὅπως ἐν τούτοις ἕξεται, ἐμοὶ μελήσει. *Nunc verò quomodo ea sitis consecuturi, mihi curæ erit. & passim Homo.* ὀδυσ. ψ. 117. ἡμεῖς δὲ φραζόμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, *nos verò despiciamus, qui hæc longè optimè fiant.* postquam, *Act. 3, 20.* ὅπως ἔλθωσι, *postquam venerint.*

Ὁ Ρ Α Ὼ, ῶ, (*ab Hebr.* רָאָה) video, *philosophus hæc voce utitur, quum de rebus valde evidentibus disserit. Luc. 16, 23. Act. 22, 26.* ὅρᾳ τί μέλλεις ποιεῖν. *Vide quid facturus sis.* imperf. act. ὥρων, ων & Attice ἑώρων. *Job. 6. 2.* Fut. ὀψόμαι. Præt. ἑόρακα pro ὥρακα Attice, vid. *Col. 2, 1.* Præt. plusq. perf. ἑωράκειν, videram, *Act. 7, 44.*

Ὅραμα, τος, τὸ, visio, quæ repræsentatur menti in ecstasi. *Act. 7, 31. & c. 10, 17. 19.* ponitur pro ὀπτασία *Matth. 17, 9.*

Ὅρασις, εως, ἡ, visio, *Act. 2, 17.*

Ὁρατὸς, ὴ, ὸν, visibilis.

Ἀόρατος, invisibilis, *1. Tim. 1, 17. Heb. 11, 27.*

Ἀορασία, ας, ἡ, cæcitas. *Sap. 19, 16.*

Ἀφορόω, ῶ, intueor, *Heb. 12, 2.* ἀφορῶντες εἰς τὸν ἀρχηγὸν *intuentes in ducem.*

Ἐφο-

Ἐφορῶ, ῶ, intueor, observo. 2. Macc. 7, 6. ὁ κύριος ὁ θεὸς ἐφορᾷ, Dominus Deus observat.

Καθορῶμαι, ῶμαι, perspicior, pervideor, Rom. 1, 20.

Παραορῶ, ῶ, transversum intueor; perperam video; videre me dissimulo. it. contemno, negligo. Sap. 11, 24. παραορᾷς ἁμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν, dissimulas te videre peccata hominum in pœnitentiam, i. e. non punis peccata, ut des locum pœnitentiæ.

Παράορμα, ατος, τό, error, quemqvis perperam videndo commisit.

Παράορασις, εως, ἡ, adspectus negligens; despicientia, 2. Macc. 5, 17.

Προοράομαι, ῶμαι, prospicio, Act. 2, 25. προωρώμην, (1. sing. imperf. med.) prospiciebam. Act. 21, 29. ἦσαν προεωρακότες, viderant ante.

Συνοράω, ῶ, conspicio, conspicor; Metaph. animadverto, intelligo, 2. Macc. 2, 25. & sæpius alibi.

Ὑποροράω, vel potiùs ὑποροράομαι, ῶμαι, q. d. subadspicio, suspicor, 2. Macc. 7, 24.

Τιμωρός, ὁ, ὁ, ultor, contractum ex τιμήωρος, ὁ καὶ ἡ, παρὰ τὸ ὁρᾶν καιρὸν τῆς τιμῆς, ab observato vindictæ tempore.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna, Hebr. 10, 29.

Τιμωρέω, ῶ, punio, Act. 26, 11. & in aor. 1. pass. subj. Act. 22, 5. ἵνα τιμωρηθῶσιν, ut punirentur.

Τιμωρητής, οῦ, ὁ, vindex, 2. Macc. 4, 16.

Ὄργανον, ου, τό, instrumentum, organum, q. ἔργανον, ab ἔργον, opus. machina, 2. Macc. 13, 5.

Ὀργανικός, ή, ὁ, instrumentalis, organicus, 2. Macc. 12, 15.

Ὀργή, ῆς, ἡ, (ab ὄρω excito, & ἄγω impello) ira, Matth. 3, 7. Eph. 2, 3. Rom. 9, 22. σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν, vasa iræ coagmentata ad interitum. irati DEI judicium, pœna, Rom. 3, 5. μὴ ἄδικος ὁ θεὸς ἐπιφέρων ὀργήν. (conf. Rom. 2, 5.) num injustus DEVS, qui inferat pœnam? ira DEI justitiam punientem in DEO notat 1. Thess. 5, 9.

Ἄοργος, ου, ὁ, ἡ, qui non irascitur, lentus.

Ἀοργησία, ας, ἡ, lenitudo.

Ὀργίζω, irrito, ira accendo. Præs. pass. ὀργίζομαι, irritor, irascor, cum Dativo. Matth. 5, 22. πᾶς ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, qui quis irascitur fratri suo. aor. 1. pass. ὠργίσθην, iratus fui, Matth. 22, 7. ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη, rex iratus est.

Ὀργισθείς, iratus, Luc. 14, 21.

Ὀργίλος, η, ον, iracundus, Tit. 1, 7.

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia.

Παροργίζομαι, irascor. perf. pass. παρώργισμαι.

Παρόργης, ές, ὁ, ἡ, iracundus.

Ἐποργίζομαι, irascor, 2. Macc. 7, 33. ἐπώργισται, succensuit.

Παραοργίζω, ad iram provoco. Eph. 6, 4. μὴ παραοργίζετε, (Col. 3, 21. ἐρεθίζετε) τὰ τέκνα ὑμῶν, ne irritate liberos vestros. Fut. παραοργίσω, & Attice παραοργιῶ, ad iram provocabo, Rom. 10, 19. cum Accus. Præt. παρώργικα.

Παραοργισμός, οῦ, ὁ, exacerbatio, Eph. 4, 26.

Ὑποργίζομαι, subirascor, paulùm irascor.

Ὀργυιά, ᾶς, ἡ, (λαὸ τοῦ ὀρέγω, τὰ γύα, porrigere membra, sive pedes, sive manus) passus, mensura sex pedum, eine Klaffter. Act. 27, 28.

Ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, porrigo, extendo. Fut. ξω. Præt. ὄρεχα. aor. 1. act. ὄρεξα. præs. med. ὀρέγομαι, appeto.

peto. (ארג Targum Chald. defidere.) *scilicet quæ expetimus, ad ea manum extendimus.* Fut. ὀρέξομαι, 1. Tim. 3, 1. εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ, *si quis episcopatum desiderat, ad præclarum officium aspirat.* præt. pass. ὄρεγμαι, ξαι, κται. aor. 1. pass. ὠρέχθην, appetivi. aor. 1. med. ὠρεξάμην, idem.

Ὄρεξις, εως, ἡ, libido, *Rom. 1, 27.* appetitus, *Sap. 16, 2.* εἰς ἐπιθυμίαν ὀρέξεως, *in concupiscentiam appetitus.* *ibid. v. 3.* τὴν ἀναγκαίαν ὄρεξιν, *necessarium, seu naturalem, appetitum.*

Ὀ Ρ Θ Ὸ Σ, ἡ, ὸν, (*ab ὄρω, excito*) rectus, a, um, *Act. 14, 10.* ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός, *surge in pedes tuos rectus.*

Ὀρθῶς, rectè, *Adverb. idem quod καλῶς, Marc. 7, 35.* ἐλάλει ὀρθῶς, *loquebatur expeditè. Luc. 7, 43.* ὀρθῶς ἔκρινας, *bene judicasti. ibid. c. 10, 28.* ὀρθῶς ἀπεκρίθης, *bene respondisti. & cap. 20, 21.* ὀρθῶς διδάσκεις, *rectè doces.*

Ὀρθόω, ῶ, erigo, corrigo. Fut. ὀρθώσω. Præt. ὤρθωκα. aor. 1. ὤρθωσα.

Ἀνορθόω, ῶ, surrigo, rursus erigo, *Luc. 13, 13. Act. 15, 16.*

Ἐπανορθόω, ῶ, corrigo.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, correctio, *2. Tim. 3, 16.*

Διορθόω, ῶ, corrigo, emendo, *Sap. 9, 18.* ὅτως διωρθώθησαν αἱ τρίβοι, *ita rectificatæ sunt viæ.*

Διόρθωσις, εως, ἡ, directio, *Heb. 9, 10.*

Διορθωτής, οῦ, ὁ, corrector, *Sap. 7, 16.*

Ἐπιδιορθόω, ῶ, corrigo. aor. 1. ἐπιδιώρθωσα. *Tit. 1, 5.* ἵνα ἐπιδιορθώσῃ (*3. sing. aor. 1. act. subj.*) *ut corrigat.*

A Κατορθόω, ῶ, erigo, restituo. *f.* ώσω, *a. 1.* κατώρθωσα, *3. Esd. 5, 50.* κατώρθωσαν τὸ θυσιαστήριον, *erexerunt aram. 2. Macc. 8, 36.* φόρον κατορθώσουσι (*aor. 1. inf. med.*) *tributum restituere. Item* cum virtute & felici successu aliquid gero. Præs. pass. κατορθούμαι, ῶμαι, *felici successu geror,* τοῦ ἀνδρείως κατορθωθῆναι, *res fortissime prosperrimeque gestæ.*

Κατόρθωμα, τος, τὸ, res præclarè & B feliciter gesta. *Act. 24, 2. item* officium.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, correctio, restitutio, *Judith 11, 7.*

Ὀ Ρ Θ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, diluculum, (ὅτι ἡμᾶς ὀρθοῖ ἐπὶ τὸ ἔργον, *quod nos erigit ad opus*) *Luc. 24, 1.* ὄρθρου βαθέος (*scil.* ὄντος) ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, *profundo diluculo venerunt ad monimentum. item* ὄρθρου, summo mane, *Joh. 8, 2.* ὑπὸ τὸ ὄρθρον, sub diluculum, *Act. 5, 21.*

Ὀρθινός, ή, ὸν, dilucularis, *Luc. 24, 22.* γυναῖκες ὄρθριαι, *quæ diluculo venerunt. Hellenismus, ubi pro adverbio sæpe ponitur Adjectivum.*

Ὀρθρίζω, diluculo venio, summo mane accedo, *Luc. 21, 38.* καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε (*3. sing. imperf.*) πρὸς αὐτόν, *& omnis populus summo mane veniebat ad eum.* Fut. ίσω. aor. 1. act. ὤρθρισα. *Luc. 21, 38.* aor. 1. act. imper. *Ex. 8, 20.* ὄρθρισον, ἄτω, *surge* D *manè.*

Ὀρθρινός, ή, ὸν, matutinus, a, um, *Apoc. 22, 16.* ἀστὴρ ὀρθρινός, *stella matutina.*

Ὀ Ρ Κ Ο Σ, ου, ὁ, (*ab ἕργω prohibeo*) juramentum, jusjurandum, *Luc. 1, 73. Heb. 6, 16.* ἀντιλογίας πέρας ὁ ὅρκος, *controversiæ finis est jusjurandum. Matth. 14, 7.* μετ' ὅρκου ὡμολόγησεν, *cum jurejurando sponderat. & cap. 26, 72.* ἠρνήσατο μετὰ ὅρκου, *negavit cum juramento.*

Ἐπί-

Franckesche Stiftungen zu Halle

Ἐπίορκος, ὁ, ἡ, perjurus, *1. Tim. 1, 10.*

Ἐπίορκον, ου, τὸ, perjurium.

Ἐπιορκία, ας, ἡ, idem, *Sap. 14, 25.*

Ἐπιορκέω, ῶ, pejero. *Matth. 5, 33.* οὐκ ἐπιορκήσεις, *non pejerabis.* Præt. ἐπιώρκηκα.

Ὁρκίζω, *jurejurando obstringo. Marc. 5, 7.* ὁρκίζω σε τὸν θεὸν, *adjuro te per Deum.* Notatur Syntaxis *cum gemino Accusativo & persona & rei.* Hellenismus. *Sic 1. Thess. 5, 27.* ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον, *adjuro vos per* DOMINUM.

Ἔνορκος, ου, ὁ, ἡ, juratus.

Ἐνόρκως, adv. juratò, jurejurando interposito. *Tob. 8, 20.*

Ἐνόρκιος, idem quod ἔνορκος.

Ἐνόρκιον, ου, τὸ, jusjurandum. *Num. 5, 21.*

Πολύορκος, ου, ὁ, ἡ, multum jurans, *Sir. 23, 11.*

Ἐξορκίζω, adjuro. Fut. σω. Præt. ἐξώρκικα. *Matth. 26, 63.* ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ, *adjuro te per Deum.*

Ἐξορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, *Act. 19, 13.*

Ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus, (*ab* ὅρω, *concito.*) *Act. 14, 5.*

Ὁρμάω, ῶ, impetu feror. Fut. ὁρμήσω. Præt. ὥρμηκα. *Legitur in N. T. quinquies, & semper in* aor. 1. act. ὥρμησα. *Matth. 8, 32.* καὶ ἰδοὺ ὥρμησε, *& accesserunt. Act. 7, 57.* καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' αὐτὸν, *& irruerunt concorditer in eum.*

Ὅρμημα, τος, τὸ, impetus, *Apoc. 1, 21.*

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, occasio. ἀφορμὴν λαβεῖν, occasionem sumere, *Rom. 7, 8.* ἀφορμὴν διδόναι τινὶ, *alicui occasionem dare, seu ansam præbere.* ἐκκόπτειν ἀφορμὴν, *præcidere ansam, occasionem removere, 2. Cor. 11, 12.*

Ἐξορμάω, ῶ, erumpo. *2. Macc. 11, 18.* ἅμα δὲ προθύμως ἐξώρμησαν, *simul verò promptè eruperunt.*

Συνεξορμάω, una erumpo, *3. Esd. 8, 11.*

Παρορμάω, ῶ, incito, *2. Macc. 15, 17.* ἐπ' ἀρετὴν παρορμῶσαι, *ad virtutem incitare.*

ΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile, *item* statio navium. ναυσταθμὸς, οῦ, ὁ, navale.

Ὁρμέω, *stationem habeo, sum in portu.* ὁρμίζω. Fut. ίσω. Præt. ὥρμικα, navem in stationem subduco & appello. *item* navem stabilio.

Προσορμίζομαι, idem, *Marc. 6, 53.* καὶ προσωρμίσθησαν, (*3. plur. a. 1. pass. indic.*) *& appulerunt, in portum pervenerunt.*

ΟΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, *in N. T. per Syneca. gen.* ἡ ὄρνις *de* gallina *dicitur, Matth. 23, 37. Luc. 13, 34. Acc.* ὄρνιθα, ὄρνιν. *pl.* ἡμεροι ὄρνιθες *cicures aves.*

Ὄρνεον, ου, τὸ, volucris, *Apoc. 19, 21.* παρὰ τὸ ὄρνυμι *seu* ὀρνύειν *dictum, quod quodam cum impetu per inane feratur.*

ΟΡΟΣ, εος, τὸ, (*ab Hebr.* הר) mons, *Matth. 4, 8. Luc. 21, 37.* ηὐλίζετο εἰς τὸ ὄρος, *pro* ἐν τῷ ὄρει, *pernoctabat in monte. Matth. 5, 14.* ἐπάνω ὄρους κειμένη, *supra montem sita.* καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ὄρους, *ex monte descendere, Matth. 8. 1.* ἐπὶ τοῦ ὄρους, *in monte, Matth. 14, 3.* ἐν τῷ ὄρει, idem, *Luc. 8, 32. in num. plur.* τὰ ὄρεα, *contractè* ὄρη, montes, *Luc. 21, 21.* τότε ἄρξονται) λέγειν τοῖς ὄρεσι, *tunc incipient dicere montibus, Luc. 23, 30.*

Ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, montanus, a, um. ὀρεινὴ, *scilicet* χώρα, montana regio, *Luc. 1, 39. 65.*

Ὅρος, ου, ὁ, terminus, limen, finis. (*ab ἐρῶ, video. limites enim eriguntur, ut sint conspicui*)

Ὅρια, ων, τὰ, idem. *in pl.* τὰ ὅρια, fines, *in N. T. tantùm in plur. num. legitur. Matth. 2, 16. Marc. 10, 1.*

Μεθόρια, τὰ, confinia, *Marc. 7, 24.*

Ὅμορος, ου, ὁ, conterminus.

Συνόμορος, unà conterminus.

Συνομορέω, confinis sum, *Act. 18, 7.* ἡ οἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ, *cujus domus erat confinis synagogæ.*

Ὁρίζω, definio, *Heb. 4, 7.* Fut. ὁρίσω, & *Atticè* ὁριῶ. *Num. 34, 6.* a. 1. ὥρισα, constitui, *Act. 17, 31.* οὗ ἀνδρὶ (*Hebr. pro* δι' ἀνδρὸς) ᾧ ὥρισε (*Hellenismus pro* ὃν ὥρισε) *per virum, quem definivit.* decrevi, *Act. 11, 29.* ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν πέμψαι, *decreverunt singuli mittere.* aor. 1. act. part. ὁρίσας, *Act. 17, 26.* Præt. pass. ὥρισμαι, *ab act. præt.* ὥρικα, *Act. 10, 42.* ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, *definitus seu constitutus à Deo judex viventium & mortuorum.* Decerno. *Luc. 22, 22.* κατὰ τὸ ὡρισμένον, *secundùm decretum, scilicet Dei, Christus fuit proditus. Conf. Act. 2, 23. & c. 4, 28. cap. 17, 26.* ὡρισμένους καιροὺς, *statuta tempora.* aor. 1. pass. ὡρίσθην, declaratus *seu* demonstratus fui. *Rom. 1, 4.* τοῦ ὁρισθέντος υἱοῦ θεοῦ, *demonstrato filio Dei. Chrysost.* τί οὖν ἐστὶν ὁρισθέντος; *quid igitur est* ὁρισθέντος? *subjungit* δειχθέντος, ἀποφανθέντος, *ostensi, demonstrati.*

Ὁρισμός, οῦ, ὁ, finitio, definitio, terminus. *2. Macc. 12, 25.*

Ὁριστής, οῦ, ὁ, finitor, *constitutor juris & arbiter conditionum.*

Ἀποδιορίζω, segrego, *Judæ v. 19.*

Ἐξορία, ας, ἡ, exilium.

Ἐξορίζω *propriè* extermino, *in exilium pello.*

Προορίζω, prædestino, decerno. *Act. 4, 28.* προώρισε (*aor. 1. act.*) γενέσθαι, *priùs definierat seu decreverat, ut fierent. Eph. 1, 5.* προορίσας, *aor. 1. act. part.* aor. 1. pass. προωρίσθην, prædestinatus fui, *Eph. 1, 11.* προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν, *prædestinati secundùm propositum.*

Προορισμός, οῦ, ὁ, prædestinatio.

Ἀφορίζω, separo, segrego, ex synagoga ejicio. *Matth. 25, 32.* imperf. ἀφώριζον, *Gal. 2, 12.* ἀφώριζεν ἑαυτόν, *separavit se.* F. ἀφορίσω, & *Atticè* ἀφοριῶ, *Matth. 13, 49.* Præt. ἀφώρικα. a. 1. ἀφώρισα, *Act. 19, 9.* ἀφώρισε τοὺς μαθητὰς, *separavit discipulos Gal. 1, 15.* ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου, *qui separavit me ab utero matris meæ.* in imper. aor. 1. ἀφορίσατε, separate, *Act. 13, 2. Luc. 6, 22.* ἀφορίσωσιν (*3. pl. aor. 1. act. subj.*) ὑμᾶς, è synagoga vos ejecerint. Præt. pass. ἀφωρισμένος, separatus, *Rom. 1, 1.* item ἀφορίζω *est idem quod* βραχυλογέω, συνεσταλμένως λέγω, concisè loqvor, *unde*

Ἀφορισμός, οῦ, ὁ, *sententia præcisa, brevitèr circumscripta, paucis isque nervosis verbis comprehensa.*

Ὀρύττω *vel* ὀρύσσω, (*affine* עָרַר *arabit.*) Fut. ὀρύξω. Præt. ὤρυχα, & *Atticè* ὀρώρυχα, fodio. a. 1. ὤρυξα, *Ps. 7, 16.* aor. 2. ὤρυγον. Præt. med. ὤρυγμαι & *Atticè* ὀρώρυγμαι, fodi, *Matth. 21, 33. & 25, 18. Marc. 12, 1.*

Διορύσσω, perfodio, *Matth. 6, 19.* ὅπου κλέπται διορύσσουσι, *ubi fures perfodiunt. Luc. 12, 39.* διορυγῆναι, perfodi, *est aor. 2. pass. inf. ab* indic. a. 2. διωρύγην, *ab activo* διώρυγον.

Διώρυξ, υχος, ὁ, fossa. *Sir. 21, 34.*

Ἐξο-

Ἐξορύττω, perfodio, aor. 1. ἐξώρυξα, perfodi, *Gal. 4, 15.* τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες, *evulsis oculis vestris.*

Κατορύττω, defodio, obruo, *sepelio, Tob. 14, 16.*

Ὀ'ΡΦΑΝΟ'Σ, ὄ, ἡ, (*ab* ὄρφνη, ης, ἡ, *tenebræ*) orphanus, orbus parentibus, pupillus, *Joh. 14, 18.* οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς, *non relinquam vos orbos.*

Ἀπορφανίζομαι, orbus fio. Fut. ισθήσομαι. aor. 1. pass. ἀπορφανισθῶ *1. Thess 2, 17.* ἀπορφανισθέντες (*aor. 1. pass part.*) ἀφ' ὑμῶν, *orbati vobis.*

Ὀ'ΡΧΕ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, (*ab* ὄρχος, ου, ὁ, *vitium ordo in vinea. item plantæ ordine consitæ, & areis distinctæ*) salto. Fut. 1. med. ὀρχήσομαι. Præt. pass ὤρχημαι. aor. 1. med. ὠρχησάμην, saltavi, *Matth. 14, 6.* ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ, *saltavit filia. Luc. 7, 32.* ηὐλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε, *tibiis vobis tecinimus, & non saltastis.*

Ὄρχησις, εως, ἡ, saltatio.

Ὀρχηστής, οῦ, ὁ, saltator.

Ὀρχήστρις, ίδος, ἡ, saltatrix.

Ὄ'ΡΩ. Fut. ρῶ vel ὄρσω, excito, concito aor. 1. ὦρσα. Præt. med. ὄρωμαι *Attice pro* ὤρμαι, *item trajectis literis* ὤορμαι. *usurpatur etiam passivè, ut* ἰλιὰδ γ ῥ (*pro* ῥ) εἵνεκα νείκος ὄρωρεν, *cujus causa lis seu bellum excitatum est.*

Κονιορτός, οῦ, ὁ, pulvis, *Matth. 10, 14.* ἐκτινάξατε (*2 plur. aor. 1. act. imper.*) τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν, *excutite pulverem pedum vestrorum. Dicitur verò κονιορτὸς, q. κόνις ὀρτὴ, pulvis excitatus.*

Ὅ'Σ ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, *articulus postpositivus. Rom 8, 25.* ὃ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, *quod non videmus, speramus.* οἷς μὲν, οἷς δὲ *2. Cor. 2, 16.* A *ubi* μὲν *refertur ad propinquius,* δὲ *verò ad remotius.* Enallage articuli *hic elegans est, ut pro* ὁ μὲν, ὁ δὲ, *ponatur* ὃς μὲν, ὃς δὲ, *Judæ v. 23. imò seq. verb. alii articulo, præterquam postpositivo, locus propriè non est. Nam post* ὁ ἡ τὸ *aut nomen sequitur, aut participium vel expressum, vel subintellectum. 1. Cor. 7, 7.* ὃς μὲν οὖν, ὃς δὲ οὕτως, *scilicet* ἔχει, *alius quidem sic, alius verò sic sese habet. 1. Cor.* B *11, 21.* ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει, *alius quidem esurit, alius verò est potus. Sic Matth. 13, 8.* ὃ μὲν, ὃ δὲ *pro* τὸ μὲν, τὸ δὲ. *pro* ὃς ponitur ὁ *Rom. 14, 2.* ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ (*pro* ὃς δὲ) ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει, *alius quidem credit sibi licere vesci omnibus, alius autem fide infirmus olera odit. Sic pro* ὃς *dixit Homerus* ὀδυσσ. ψ. 360. ὃ ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὅ μοι πυκινῶς ἀκούσῃ, *visurus patrem bonum,* C *qui mihi frequenter dolet. ubi* ὅ μοι *ponitur pro* ὅς μοι. ὅτου *pro* οὗ *est Genitivus Atticus Luc. 22, 18. & cap. 6, 48.* ἕως ὅτου σκάψω, *donec eam ablaqueavero.* ὅτου verò *ponitur pro* ὅστις, *vide infrà* ης. *Rom. 16, 27. pro* αὐτῷ. *In Complutensi exemplari omittitur. Luc. 12, 3.* ἀνθ' ὧν *quapropter, ex* ἀντὶ *&* ὅ, *in genitivo pluraliter* ὧν. Anomalia generis *hic quoque tam frequens est, quàm elegans. Marc.* D *12, 42.* ἔλεπτὰ δύο, ὅ (*pro* ἅ) ἐστι κοδράντης, *immisit minuta duo, quod est quadrans.* ὃ *scilicet νόμισμα, quæ moneta. Rom. 9, 24.* οὓς ἐκάλεσεν, *quos vocavit, ubi* οὓς *refertur ad* σκεύη ἐλέους, *vasa misericordiæ, scilicet relatio fit ad rem, non ad vocem,* οὓς *scilicet* ἐκλεκτούς. *Gal. 4, 19.* τεκνία μου, οὓς (*pro* ἃ) πάλιν ὠδίνω, *filioli mei, quos rursus parturio. Eph. 1, 14.* ὅς (*pro* ὃ *refertur enim ad vocem* πνεῦμα) ἐστιν ἀρραβών, *qui est arrhabo.*

rhabo. Phil 2, 15. ἐν οἷς (pro ἐν ᾗ scilicet γενεᾷ) φαίνεσθε ὡς φωστῆρες, inter quos splendetis, ut faces. 2. Joh. v. 1. τέκνοις, οὓς (pro οὗ) ἀγαπῶ, filiis, quos diligo. Philem. v. 10. περὶ τέκνου, οὗ (pro ὃ) ἐγέννησα, propter filium, quem genui. idque instar illius Homerici:

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, ὅ-τ' ἐδίδουν,
Donum tibi etiam ego, fili care, hoc do.

Sic Act. 26, 17. καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς, pro εἰς ἃ, & gentium, in quas. inquibus aliisque id genus exemplis, neglectâ vocis ratione & genere Grammatico, ad sensum respicitur. anomalia numeri Act. 15, 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς pro ἐν ᾗ. per omnem civitatem, in qua ad sensum respicitur, ἐν αἷς scilicet πόλεσι, quia praecesserat mentio non unius sed multarum urbium. Act. 24, 11. ἡμέραι εἰσί μοι, ἀφ' ἧς pro ἀφ' ὧν, dies sunt mihi, à quibus. 2. Pet. 3, 1. δευτέραν γράφω ὑμῖν ἐπιστολὴν, ἐν αἷς (pro ἐν ᾗ) alteram scribo epistolam, ubi αἷς potiùs refertur ad rem, quam ad vocem. Fit enim mentio duarum epistolarum. q. d. ἐν αἷς scilicet τῇ πρώτῃ καὶ τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ, in quibus, nempe prima & secunda epistola. Elegantissimè articulus postpositivus convenit casu cum nomine ad quod refertur, neglecto verbo sequente, idque ex Syntaxi Attica. 1. Cor. 6, 19. σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν πνεύματος ἁγίου, ὅ (pro ὃ) ἔχετε. corpus vestrum templum est Spiritûs S. qui est in vobis, quem habetis. Eph. 4, 1. ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως, ἧς (pro ἣ) ἐκλήθητε, dignè incedere vocatione, quâ vocati estis. Ellipsis quoque relati hîc crebra est & elegans. Luc. 23, 41. ἄξια, ὧν (pro αὐτῶν, ὧν) ἐπράξαμεν, digna iis, quæ patravimus. Act. 26, 16. μάρτυρα ὧν τε (pro ἅ τε) εἶδες, testem eorum quæ vidisti. ibidem. ὅτι (pro ὧν ἕνεκα) ἐφανήσομαί σοι, & quorum causa tibi apparebo. Raro neglecto hellenismo id non fit. Joh. 4, 5. πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ (non ᾧ) ἔδωκε, juxta prædium, quod dedit.

Ἅτε, utpote, quippe, quia, quasi, ceu.

Διό, quapropter, pro διὰ ὁ, 2. Pet. 1, 10. διὸ μᾶλλον ἀδελφοὶ σπουδάσατε, quapropter, fratres, magis studete.

Ὅυ, ubi, Adv. loci. Matth. 2, 9. ἦν τὸ παιδίον, ubi erat puerulus. Quò. Luc. 10, 1. & cap. 24, 28. Matth. 28, 16.

Ὅπου, Adv. ubi Matth. 6, 20. quò, Luc 12, 33. Hebr. 6, 20. Quum 1. Cor. 3, 3. ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος, quum enim inter vos sit livor &c.

Πῶ, ubi, est interrogativum. Matth. 2, 2. ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς; ubi est ille rex, qui natus est? Luc. 22, 9. ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμεν; ubi vis paremus? item πῶ pro ᾧ vel ὅπου Matth. 8, 20. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει, ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ, Filius hominis non habet, ubi caput reclinet. ὅπου quò Joh. 14, 5. ποῦ aliquando ἐγκλίνω & vertitur circiter, Rom. 4, 19. ἐκατονταέτης που ὑπάρχων, quum centum circiter annos esset natus. alicubi Hebr. 2, 6. διεμαρτύρατο δέ που τις, testatus autem est quidam alicubi. Heb. 4, 4. εἴρηκε γάρ που, dixit enim quodam in loco. ἀνθ' ὧν, eò quod. Luc. 19, 44. ἀφ' ἧς (scilicet ὥρας) ex quo tempore Luc. 7, 45. ἐν ᾧ (scilicet χρόνῳ) interim dum. Joh. 5, 7. quamdiu. Marc. 2, 19. ἐν αἷς (scilicet χρόνοις) interea. Luc. 12, 1. quo tempore. Act. 24, 18. ἐξ ὧν (scilicet ὅπου) unde, idem quod ὅθεν, Phil. 3, 20.

Καθὼς,

Καθὼ, sicut *Rom. 8, 26.* καθὸ δεῖ, *sicut oportet.* καθὸ, *compositum ex* κὰ & ὁ *q. d. secundùm quod.* καθὰ *pro* κὰ ἃ idem. *Matth. 27, 10.* καθὰ συνέταξε, *sicut præcepit.*

Ὅ΄ΣΙΟΣ, α, ον, (*Syriacè* חָסִיד) sanctus, a, um, *Act. 2, 27.* ὁσίας *Atticè pro* ὁσίας, *1. Tim. 2, 8.* ὅσια, ων, τὰ, beneficentiæ *Act. 13, 34. Hebraismus. ubi tenendum LXX.* חֲסִיד *interpretari solere* ὅσιον. *unde factum, ut* חֲסָדִים *verterint* τὰ ὅσια.

Ὁσιόω, ῶ, sanctum reddo, sanctifico. *Sap. 6, 10.* οἱ φυλάξαντες ὁσίως τὰ ὅσια, ὁσιωθήσονται. *qui custodierint sanctè sancta, sanctificabuntur.*

Ὁσίως, sanctè, *1. Thess. 2, 10.*

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, *Luc. 1, 75.*

Ἀνόσιος, ὁ, ἡ, nefarius, profanus, *1. Tim. 1, 9. 2. Tim. 3, 2.*

Ἀνοσίως, *adv.* impie, sceleratè.

Ὅ΄ΣΟΣ, η, ον, *propriè* quantus, a, um, *circa interrogationem. Apoc. 21, 16.* ὅσον ἐστὶ πλάτος, *quanta est latitudo. Heb. 10, 37. in pl numero* qui, quæ, *Gal. 3, 27. Act. 4, 6. & c. 9, 39. & cap. 13, 48. item* quotquot *Job. 1, 12. Rom. 8, 14.* ὅσον χρόνον, quamdiu, *Marc. 2, 19.* ἐφ' ὅσον χρόνον, idem, *Gal. 4, 1.* ἐφ' ὅσον, quatenus, *Rom. 11, 13.* καθ' ὅσον, idem, *Heb. 7, 20.* καθ' ὅσον sicut *Hebr. 9, 27.* ὅσῳ διαφορώτερον, *quanto excellentiùs, Heb. 1, 4.* ὅσον ὅσον quantulumcunque, *Hebr. 10, 37.*

Ὁσάκις, quoties, *1. Cor. 11, 25.*

Πόσος; quantus? *est interrogatibum, Luc. 12, 44.* πόσῳ μᾶλλον; *Quanto magis? Luc. 15, 17.* πόσοι μισθοὶ; *Quot mercenarii?*

Ποσάκις; *quoties? Adv. interrogandi. Matth. 23, 37. Luc. 13, 34.* πόσος χρόνος ἐστὶ; Quamdiu? *Marc. 9, 21.* πόσος, quotus *est vox Græca, sed non legitur in Nov. Test.*

Ποσαχῇ, quot in locis?

Ποσαχῶς, quotnam modis? quanto magis? *Sir. 10, 34.*

Ὀ΄ΣΤΕΌΝ, ου, ὁ. Gen. ὀστοῦ, οῦ, os, ossis. *Latinum videtur ortum à* עֹז robur, *Græcum ab* ἱστάω stabilio. *Ossa enim sunt in corpore humano, quod in ædificio columnæ, trabes, quæ fabricam corporis humani stabiliunt & corroborant, ne caro mollitie sua concidat. Matth. 23, 27.* ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν, *intus verò plena sunt ossibus mortuis Luc. 24, 39.* σὰρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, *carnem & ossa non habet.*

Ὀ΄ΣΤΡΑΚΟΝ, ου, ὁ, testa. (*quasi ab* ὀστέον os.) *Sir. 22, 7.*

Ὀστρακίνος, η, ὁ, testaceus, *2. Cor. 4, 7.* ἔχομεν δὲ θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσι, *habemus autem thesaurum hunc in testaceis vasis.* DEUS *pro æterna sua & imperveſtigabili sapientia thesaurum Evangelii per infirmos homines distribuit, non per angelos. Cum infirmis agit per infirmos. Sic Paulum peccatorem & persecutorem misit ad gentes. Hinc est*

Ὀστρακίζω, relégo, *unde est*

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, exilium decennale, *quo sæpe apud Athenienses multabantur innocentes. Atque hæc est vis votorum in Democratica Reip. forma.*

Ὀ΄ΣΦΡΑΊΝΟΜΑΙ (*comp. ex* ὀσμὴ *odor, & ῥὶν, ῥινὸς, ἡ, nasus*) Fut. ανήσομαι, odóror. aor. 1. ὠσφράνθην, *Tob. 8, 1.* ὅτε δὲ ὠσφράνθη τὸ δαιμόνιον τῆς ὀσμῆς, *cum verò odoratum est dæmonium odorem.*

Ὀσφρησία, ας, ἡ, odor, *Os. 14, 7.*

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, *1. Cor. 12, 17.*

Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfactorium.

Ο'ΣΦΥ'Σ, ύος, ὑ, lumbus. Genit. ὀσφύος, lumbi, *Heb.* 7, 5. οὗ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ, *ex lumbis Abrahami.* Dat. ὀσφύϊ, *Heb.* 7, 10. ἐν τῇ ὀσφύϊ ἦν, *in lumbo fuit.* Acc. ὀσφύς *Matth.* 3, 4. *Nom. pl.* ὀσφύες, lumbi, *Luc.* 12, 35. Accuſ. ὀσφύας, 1. *Pet.* 1, 13.

Ο'ΤΕ, qvando, *Luc.* 4, 25. ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανός, *qvando clauſum fuit cœlum. Job.* 4, 21. ὅτε *qvando*, &c. qvum Adv. *temporis. Matth.* 12, 3. ὅτε ἐπείνασεν αὐτὸς, *qvum eſuriret ipſe, nempe David. Luc.* 17, 22. ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε (*pro* οὐ αἱ) *venient dies*, qvum *pro* in qvibus, &c. ὅ, τι *cum virgula*, *eſt* articulus *præpoſitivus*, und der. *Act.* 13, 1. *Luc.* 23, 12.

Πότε, *interrogativum eſt*, qvando? *Matth* 25, 39. πότε σε εἴδομεν (*aor.* 2.) ἀσθενῆ; *Qvando vidimus te agrotum? At πότε Luc.* 12, 36 *ponitur pro* ὅτε; *extra interrogationem.* ποτέ, aliqvando, *Rom.* 1, 10. olim. *Eph.* 5, 8. ἦτε δέ ποτε *qvocunqve, Job.* 5, 4. εἴ ποτε, ſi qvando.

Πώποτε, unqvam, *Job.* 1, 18. 1. *Job.* 4, 12. νῦν τότε tunc, *Act.* 1, 12. *Matth.* 16, 21. ἀπὸ τότε, *ex eo tempore.* ἐκότε, qvando, qvum.

Οὐδέποτε, nunqvam, *Marc.* 2, 12. 1. *Cor.* 13, 8.

Μηδέποτε, nunqvam, *Heb.* 11, 7.

Μήποτε, ne qvando, ne fortè *Matth.* 13, 29. Numnam, *Luc.* 3, 15. Num aliqvando. 2. *Tim.* 2, 25. Nondum. *Heb.* 9, 8. *& ſimpliciter* ne *Matth.* 11, 32. ἕως πότε; Qvamdiu? *Matth.* 17, 17.

Ο'ΤΙ, *conjunctio cauſalis*, qvia, qvod. (*ex* ὅς, ἥ, ὅ, *prout* ὁ *pro* ὅτι *ponitur* ὀδυσσ. ψ. 220.) *conſtruitur cum indicativo. cauſam* efficientem *notat. Joh.* 8, 44. ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ, *mendacium à ſeipſo loqvitur, qvia mendax* A *eſt.* cauſam impellentem, *& vertitur* qvare *more Hebrai* כִּי *Marc.* 9, 11. ὅτι (*pro* διὰ τί) λέγουσιν οἱ γραμματεῖς; *Qvare dicunt ſcribæ? Luc.* 2, 49 τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; *qvare qværebatis me?* conſecutionem *Matth.* 13, 13. ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, *pro* ἵνα βλέποντες οὐ βλέπωσι. *ut videntes* (*qvidem, ſed ſpernentes juſto Dei judicio*) *non videant. Conf. Marc.* 4, 12. *& Luc.* 8, 10. Nam. *Luc.* 4, 43. ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι, *nam ad hoc miſſus ſum.* 1. *Cor.* 9, 10. Effectum *Luc.* 7, 47. ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί. ὅτι ἠγάπησε πολύ, *remiſſa ſunt peccata ejus multa. qvia dilexit multum.* Adjunctum *tempus*, *& vertitur* qvum, qvando, *Job.* 9, 8 ὅτι (*pro* ὅτε) τυφλὸς ἦν, *qvum cæcus eſſet. Sic* 1. *Cor.* 12, 2. diverſa, *& vertitur* qvamvis *Luc.* 23, 40. οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; *neqve Deum tu times, qvamvis in eadem ſis damnatione. Act.* 1, 17. ὅτι κατηριθμημένος ἦν, *qvamvis annumeratus fuiſſet nobiſcum.* Qvatenus. *Job.* 5, 27 ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, *qvatenus filius hominis eſt. Servit* declarationi, *& vertitur* ſcilicet. *Luc.* 16, 15. nempe, 1 *Job* 3, 20. ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν, *nempe potentior eſt Deus corde noſtro.* Miméſi *ſervit, Matth* 4, 6. *& c.* 5, 20. *& c.* 26, 65 72 *& c* 18, 7. *Marc.* 1, 15. *& c.* 3, 21 *& c* 14, 58. 69. 71. *Luc.* 4, 11. 21. 43. *& c.* 5, 26 *& c.* 6, 5. *& c.* 7, 4. 16. *& c.* 12, 55. Redundat *ſeu vacat, qvum verba alicujus citantur. Matth.* 5, 31. ἐρρέθη δέ, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, δότω αὐτῇ ἀποστάσιον, *dictum autem, qvisqvis dimiſerit uxorem ſuam, det ei libellum diceſſionis. Matth.* 9, 18. λέγων, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησε, *dicens filia mea modò mortua eſt. Matth.* 20, 7. λέγουσιν αὐτῷ, ὅτι οὐδεὶς ἡμᾶς

ἡμᾶς ἐμιμήσατο, *dicunt ei, nemo nos conduxit. Joh.1, 20.* καὶ ὡμολόγησεν, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὁ Χριστός, & *confessus est (Johannes Baptista. allegantur verba ejus, qui dixerat) non sum ego CHRISTUS.* ὅτι *ergo hic est* μιμητικόν, & *proinde in versione nulla ejus habetur ratio. Luc.19, 42.* λέγων, ὅτι εἰ ἔγνως καὶ σὺ, *dicens, ô si tu vel nosses. Sic Joh. 4, 17.* λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω, *dicit ipsi Jesus: benè dixisti; virum non habeo. Hic* ὅτι *rursus* παρέλκει. *Allegantur enim verba mulieris Samaritanæ. Rom. 3, 8.* καθὼς φασί τινες, ὅτι ποιήσωμεν κακὰ, *prout quidam dicunt, faciamus mala, ubi* ὅτι *redundat, & sequitur* subj. *qui post* ὅτι *sequi non solet. ex qua insolenti syntaxi vocula hæc otiosa esse ampliùs colligitur. Constructum legitur* cum infinitivo. *Act. 27, 10.* ὅτι μέλλειν ἔσεσθαι, *quod futurum sit.* μέλλειν *pro* μέλλει *vel* τὸ ὅτι *ibi est superfluum. Græci enim quandoque imitantur Latinos, qui omisso* quod *accusativum præponunt infinitivo. Sic Joh. 11, 56.* τὸ ὅτι *redundat, & sequens verbum* ἔλθῃ *ponitur pro* ἐλεύσεται, *quæ est enallage temporis & modi. Similis syntaxis est 1. Thess. 4, 15.* φθάσωμεν *pro* φθάσομεν *præveniamus.* ἀλλ' ὅτι imò *1. Cor. 10, 20.* ἀλλ' ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει, καὶ οὐ θεῷ, *imò (illud dico) quæ immolant gentes, dæmonis immolant, & non Deo.*

Δηλονότι, videlicet, nempe *q. d.* δῆλον ὅτι *quia manifestum. 1. Tim. 6, 7.*

Διότι, nam. *Luc.1,13.* μὴ φοβοῦ. διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, *ne time: nam exaudita est precatio tua.* Quoniam. *Act. 18, 10.* Eò quod. *Luc. 2, 7.*

Καθότι, eò quòd *Luc. 1, 7.* καθότι ἡ ἐλισάβετ λῶ τεκνος, *eo quòd Elisabeta esset sterilis.* prout. *Act. 2, 45.* καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε, *prout cuique opus erat. Sed hæc propriè pertinent ad Th.* πίς. καθότι *enim compositum est ex* κατὰ & ὅ, τι, *non verò ex* κατὰ & ὅτι.

Ο'ΤΡΥ'ΝΩ. Fut. υνῶ, incito, urgeo, exhortor. (*ab* ὄρω, *excito*)

Παροτρύνω, exstimulo. aor. 1. act. παρώτρυνα, excitavi, *Act. 13, 50.* παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας, *incitarunt mulieres religiosas. Hinc* ὀτρηρὸς, *diligens.*

Ο'Υ, non, *est Adverbium negandi,* οὐ, οὐκ, οὐχ, *idem significant.* οὐ *adhibetur seq. consona,* οὐκ *seq. vocali tenui,* οὐχ *verò seqventi vocali aspirata. Matth. 26, 39.* οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, *non ut ego volo. In fine tamen periodi semper scribitur* οὔ *cum accentu acuto, etiam ante vocales.* οὐ *pro* οὔπω nondum. *Marc.7,18.* Duplex negatio apud Græcos fortiùs negat. *Joh. 8, 15.* ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα, *ego non judico quenqvam,* vel, *ego planè nullum judico, scilicet hoc tempore. Luc. 10, 19.* οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει, *planè nihil vos lædet. Matth. 24, 21.* οὐδ' οὐ μὴ γένηται, *neqve unqvam fiet. Marc. 14, 25.* οὐκέτι οὐ μὴ πίω, *non ampliùs bibero.* Triplex negatio *hic* fortissimè negat. οὐ οὐκ *pro* ἄνευ, *sine,* Hebraismus *pro* בְּלֹא *Thren. 1, 7.* οὐ οὐκ ἰσχύϊ, *sine robore. Aliqvando nihil* negat *sed* corrigit. *Joh. 7, 16.* ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, *doctrina mea non est mea. Scilicet ut vos putatis,* mea tantùm, *hoc est, à me conficta. Conf. Joh.12, 44. Aliqvando non negat, sed est* nota comparativi gradus, *ut Matth. 9, 13.* ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν, *misericordiam volo & non sacrificium.* καὶ οὐ *h. e.* μᾶλλον ἢ,

magis

magis quam. constantiam in dictis & factis notat. *Matth.* 5, 37. ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν, ναὶ ναί, οὐ οὐ, *sermo verò vester sit etiam, etiam, non, non. Sic Jac.* 5, 12. ἤτω δὲ τὸ ναὶ ὑμῶν, ναὶ, καὶ τὸ οὐ οὔ. *Sit autem vestrum est est, & non non.* (contrà 2. *Cor.* 1, 18. λόγος ὑμῶν ὁ πρὸς ὑμᾶς, οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ. *sermo noster apud vos non fuit etiam & non, hoc est, inconstans, fallax, labis.*) *Aliquando est interrogativum, & idem valet, quod* nonne 1. *Cor.* 12, 15. οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστι ἐκ τοῦ σώματος, *an propterea non est ex corpore? Job.* 9, 8. οὐχ οὗτός ἐστιν; *Nonne hic est? posti ἵνα sequitur μὴ, non οὐ.* 1. *Cor.* 7, 5. ἵνα μὴ πειράζῃ ὑμᾶς σατανᾶς, *ne tentet vos Satanas.*

Οὐχὶ nonne *Adv. interrogandi. Act.* 5, 4. *Atticè* non, 1. *Cor.* 5, 2. c. 10, 29. & 2. *Cor.* 10, 13. neqvaqvam. *Luc.* 13, 3. &c.

Οὗ, ubi, *vide suprà* ὅς.

Οὐά, vah. *Adv. indignantis, & deridentis, Marc.* 15, 29.

Οὐαί, Væ, *ab Hebr.* אוֹי Adv. *dolentis, aut dolorem denuntiantis. Construitur cum Dativo. Matth.* 11, 21. *Modò* præcedit, *Luc.* 6, 24. οὐαὶ ὑμῖν πλουσίοις, *Væ vobis divitibus! Modò* sequitur. *Luc.* 11, 46. ὑμῖν τοῖς νομικοῖς οὐαί. *Væ vobis legis interpretibus! Apoc.* 9, 12. ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθε, *Væ unum abiit.* ἡ οὐαὶ ἡ μία. *Genuinus Hebraismus pro* ἡ οὐαὶ ἡ πρώτη, *Væ primum.*

Οὖν, igitur, *conjunctio rationalis.* 1. *Cor.* 6, 15. *Significat etiam* autem, *Job.* 12, 17. verò, *Matth.* 12, 12. *interdum inserbit* transitioni. *Job.* 9, 18. 1. *Cor.* 14, 13. *interdum* epanalepsi, *Job.* 8, 42.

Τοιγαροῦν, proinde 1. *Thess.* 4, 8.

Οὐκοῦν, nonne igitur. *Joh.* 18, 37. οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ. *Ergòne tu rex es? Differunt* οὐκοῦν, nonne & οὔκουν neqvaqvam, *solo accentu. item* οὖν *in fine redditur per* cunqve, *ut olynth.* 3. ὁτινοῦν, *qvalecunqve,* ὁσοσοῦν, *qvantuscunqve.* 2. *Macc.* 5, 10. ἡτινοσοῦν, *cujuscunqve,* οὐδ' ἡτινοσοῦν, *nullius, ex* ἥς, τινός, οὖν.

Οὐρά, ᾶς, ἡ, cauda, (*ab* ὄρεξις, *erigi*) *Apoc* 9, 6. 19. & c. 12, 4.

Αἰλουρος, ου, ὁ, catus, felis. *Epist. Jer.* v. 22. *Ex* αἰόλλω, vario; *it.* verto, *qvod est ab* αἰόλος, ου, ὁ, varius, & ὄρος.

Οὐραγός, οῦ, ὁ, extremi agminis dux.

Οὐραγέω, ῶ, extremum agmen duco; sum ultimus, *Sir.* 32, 12. ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου, καὶ μὴ οὐραγήσῃς, *in tempore excitare, & ne sis ultimus. Jos.* 6, 9. οἱ οὐραγοῦντες *dicuntur promiscuum vulgus.* ὁ λοιπὸς ὄχλος ἅπας, *reliqva turba omnis,* v. 13.

Οὐραγία, ας, ἡ, extremum agmen, *Deut.* 25, 18.

Οὐρανός, οῦ, ὁ, (*ab Hebr.* אוֹר *lux. Chaldaicè* אוֹרָא *ora, pro* οὐρανὸς *Dores dicunt* ὀρανός) cœlum, *qvod ab Apostolo* tertium *vocatur* 2. *Cor.* 12, 2. & v. 4. παράδεισος, *seu sedes beatorum. Matth.* 3, 16. καὶ ἰδοὺ ἀνεῴχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, & *ecce aperti sunt illi cœli.* cœlum stellifer um, æther 1. *Reg.* 8, 27. ὁ οὐρανὸς τῶν οὐρανῶν, *cœlum cœlorum.* (*minus propriè* cœli, cœlorum, *hoc est, cœlum summum*) Hebraismus, *Matth.* 24, 29. οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, *stellæ decident è cœlo, h. e. ex æthere.* cœlum aëreum, seu aër, *Matth* 6, 26. ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, *respicite volucres cœli. Per meton. ponitur pro* DEO, *qui cœlos fecit, & in illis sedet, veluti in throno suo, Matth.* 21, 25. *conf. Luc.* 15, 18. *Dan.* 4, 26.

Luc. 20, 4. pro angelis. Hebr. 12, 26. σείω τὸν οὐρανὸν, concutiam cœlum h. e. ipsos angelos admiratione percellam. Lege Th. B. σείω pro σείσω, Enallage temporis. Eodem sensu capitur Apoc. 12, 12. εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ, καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες, hilares estote cœli, hoc est, habitantes in eis. καὶ hic idem valet quod hoc est. habitant verò in cœlo sancti angeli, & beati homines, intuentes faciem DEI. Per Hebraismum οὐρανοὶ idem significant quod οὐρανός. Hebraica enim vox non habet singularem numerum. Verba ergo illa Matth. 6, 9. πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, verti possunt: Pater noster, qui es in cœlis, vel qui as in cœlo. Qui hic in plurali numero scrupulosius distinguendo hærent, Hebraicam phrasin, ad quam stylus N. Test. passim accommodatus est, non attendant.

Οὐράνιος, α, ὸν, ἡ, cœlestis. ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, Pater vester cœlestis. Matth. 6, 14. 26. ibid. v. 32. οἶδε πατὴρ ὑμῶν οὐράνιος, novit pater vester cœlestis στρατιὰ οὐράνιος, exercitus cœlestis, Luc. 2, 13.

Ἐπουράνιος, ὸν, ἡ, cœlestis, 1. Cor. 15, 40.

Μεσουράνημα, τος, τὸ, medium cœli, ter legitur Apoc. 8, 13. & c. 14, 6. & c. 19, 17.

Οὐρανόθεν Adv. cœlitùs, Act. 14, 17. οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετοὺς διδοὺς, dans nobis cœlitus pluvias. οὐρανόθεν dicimus, non οὐρανοῦθεν, contrà οἴκαθεν non οἰκόθεν, ubi orta accentum primitivorum suorum retinent.

† Ο'ΥΡΒΑΝΟ'Σ, ου, ὁ, Urbanus. nomen viri Latinum. Rom. 16, 9. dicitur ab urbe. Urbs verò ab antiquo urbum, h. e. curvatura aratri, affine Græco ἔρος pro ὄρος. Solebant enim olim aratro urbis ædificandæ spatium circumscribere.

† Ο'ΥΡΙ'ΑΣ, ου, ὁ, Urias, nomen viri. Matth. 1, 6. Hebr. אוּרִיָּה 2. Sam. 11, 12. lux Domini ex אוֹר lux & יָהּ Dominus. vel ex Chaldæo אוּר ignis. Es. 50, 11. unde est Latinorum uro.

Ο'ΥΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus. (at ἔρος, ου, τὸ, urina.) Sic dictus, ὁ ἔρος, ut quidam autumant, ὅτι δὶ αὐτοῦ ὀρύσσει ἡ ναῦς, quia per eum cum impetu fertur navis, ὀρύσσω poëticum est, & idem valet quod ὀρύττω. Vel ita dictus, παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῇ τοῦ πλοίου ἐρῷ, quia navis puppim sequitur. Qui feliciter cupiunt navigare, iis opus est ἔρῳ καὶ ἐρετσίᾳ, hoc est, vento secundo, qui à Deo est, & remigatione, quæ à nautis. ὀδυσσ. λ. v. ultimo. πρῶτα μὲν ἐρεσσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιστος ἔρος, primùm quidem remigatio, postea verò optimus ventus. ἴκμερος ἔρος, ventus secundus ἴκμερος pro ἰκόμερος ab ἱκνέομαι in a. 2. med. ἱκόμαν, idque per syncopen τοῦ ο μικροῦ, & mutationem spiritus Æolicam. item custos, inspector. & tum ἔρος deriuatur à ὁράω, video. Milites enim præsidiarii quum excubant, circumspiciunt, ne hostis exercitum invadat, aut ne propugnacula occupet.

Φρουρὸς, οῦ, ὁ, pro προφρουρὸς, idem. Hesych. σωματοφύλαξ q. d. satelles, corporis custos. φρουροὶ, custodes, satellites. milites præsidiarii. φρουρὸς compositum est ex πρὸ & ἔρος, facta crasi, & π mutato in φ, sicut φροῦδος dicitur pro πρόοδος, qui disparuit, evanuit, evanidus.

Φρουρὰ, ᾶς, ἡ, custodia, præsidium, excubiæ. 2. Sam. 8, 6.

Φρουρίον & φρούριον, ου, τὸ, idem; item

item, locus præsidio munitus, 2. *Macc.* 10, 32. 33. *Est etiam Adjectiv.*

Φρούρι-ον, ου, ὁ, munitus, *ut:* ὀχύρωμα δὲ μάλα φρούριον, *præsidium benè munitum;* ibid.

Φρουρέω, custodio, *verbum est militare.* excubias pono, *imperf.* ἐφρούρουν, ων, custodiebam. 2. *Cor.* 11, 32. ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν, *præsidio tenebat Damascenorum urbem.* Fut. φρουρήσω, custodiam, protegam. *Phil.* 4, 7. φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, *custodiet corda vestra. Appositè Apostolus hic utitur verbô militari. Bellum enim gerimus cum* Satana, mundo *&* carne, *qui hostes nobis eripere satagunt pacem illam, quæ superat omnem intellectum.* Præs. pass. φρουρέομαι, οῦμαι, præsidio custodior, 1. *Pet.* 1, 5. οἱ δυνάμει θεοῦ φρουρούμενοι, *qui potentiâ Dei tanquam præsidio custodimini.* οἱ δυνάμει, *est Hebraismus.* imperf. pass. ἐφρουρούμην, præsidio tenebar, *Gal.* 3, 23. ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, *sub præsidio legis tenebamur.*

Κηπουρὸς, οῦ, ὁ, hortulanus, *quasi* οὖρος τοῦ κήπου, custos horti, *Johan.* 20, 15.

Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, custos domus, domi manens, *Tit.* 2, 5. σώφρονας, ἁγνὰς, οἰκουροὺς, (*gen. f.*) *temperantes, castas, domi manentes.*

Θυρωρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, januæ custos, janitor, ostiarius, a, *Marc.* 13, 34 τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο, ἵνα γρηγορῇ. *janitori præcepit, ut vigilaret. Joh.* 10, 3. τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, *huic aperit janitor. Joh.* 18, 17. λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ, *dixit ergò Petro ancilla janitrix.*

A Ὀλιγωρέω, ῶ, parum curo, negligo, *regit Genit. Heb.* 12, 5. υἱέ, μὴ ὀλιγώρει παιδείας, *fili, ne parvi pendas castigationem. videntur tamen hæc potiùs referenda ad thema* ὤρα, ας, ἡ, cura, ὠρέω, curo.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, (*ab* αἴω, *audio, vel ab Hebr.* אֹזֶן *osen*) auris. *Dicitur etiam (sed poëticè)* ὦας, ὠατος, *unde per syncopen ortum est* ὦς, *quæ vox* B *in prosa & soluta oratione est usitata oratio prosa q. d.* profusa. *Luc.* 22, 50. ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὦς τὸ δεξιόν, *& abscidit ejus aurem dextram. Luc.* 12, 3. πρὸς τὸ ὦς λαλεῖν, *in aurem dicere. Marc.* 4, 9. ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω, qui habet aures ad audiendum, audiat *, *hoc est, NB. qui est ex numero electorum, in quibus solis Spiritus S. aures animi aperit, & quos solos salvifica fide donat.* ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, *qui habet aures ad* C *audiendum, pro* ἀκούειν δυνάμενοι, *quæ possunt audire. Act.* 7, 57. συνέχον (*aor.* 2. *ind.*) τὰ ὦτα αὐτῶν, *continuerunt aures suas, hoc est, eas obturarunt, seu digitis occluserunt aures suas. Act.* 28, 27. τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, *& auribus difficulter audiverunt, Luc.* 9, 44. θέσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τοὺς λόγους τούτους, *reponite* D *in aures vestras sermones hosce.* Hebraismus, *hoc est, attentè hæc audite & notate. Luc.* 1, 44. ὡς ἐγένετο ἡ φωνή σου εἰς τὰ ὦτά μου, *pro* σὺ τοῖς ὠσί μου, *ut extitit vox tua in auribus meis.*

Ὠτίον, ου, τὸ, auricula, auris, *Matth.* 26, 54. *Joh.* 18, 10. καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον, *& amputavit ejus aurem.*

Εὐω-

* *hoc est: quicunque prædicationem verbi audit, attendat, nec Spiritus S. operationi resistat, sed obsequatur.*

Ἐνώπιον, ου, τὸ, inauris. *Ex. 32, 3.*

Ἐνωτίζομαι, auribus percipio, in aures admitto, *cum Accus.* Fut. ἐνωτίσομαι & *Attice* ἐνωτιοῦμαι, *Es. 42, 3.* aor. 1. ἐνωτίσαιμι. *Act. 2, 14.* ἐνωτίσασθε τοῦ ῥήματός μου, *auribus percipite verba mea.* ἐνωτίσαιτο *est* aor. 1. med. imper. Fut. 1. pass. ἐνωτισθήσομαι, *Ps. 135, 17. Est verò hoc verbum à* LXX. *interpretibus ad Hebræam vocem* הֶאֱזִין *exprimendam, factum, cujusmodi plura sunt, sicut alibi notavi.*

ΟΥΤΟΣ *vide suprà* αὐτός.

Ὀφείλω, debeo, (*aff. Syriaco* ܡܚܝܠ *vale*, oportet) *Matth. 18, 28.* ἀπόδος μοι, ὅ, τι ὀφείλεις, redde mihi, quod debes. ὅ, τι, *scribitur ad differentiam conjunctionis* ὅτι *Matth. 23, 16.* ὀφείλει, reus est. *Act. 17, 29.* οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν, *non debemus putare.* ὤφειλον, debebam, *2. Cor. 12, 11.* ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ' ὑμῶν συνίστασθαι, *etenim ego debebam à vobis commendari. Luc. 7, 41.* ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια. *unus debebat denarios quingentos. Heb. 2, 17.* ὅθεν ὤφειλε, *unde debuit.* Subintelligitur *Rom. 13, 7.* τῷ τὸ φόρον τὸ φόρον *scilicet* ὀφειλομένῳ, *cui tributum* debetur, *tributum reddite. Th. B. At J. Camerarius sic explet* τῷ *scilicet* ἀποστόλῳ λαβεῖν τὸ φόρον, *cui convenit accipere tributum.* aor. 1. ὤφειλον. Fut. ὀφειλήσω, *tanquam ab* ὀφειλέω.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor, *Matth. 6, 12. & c. 18, 24. Rom. 1, 14.* χρεωφειλέτης, ου, ὁ, idem. *ex* χρέος, ους, τὸ, *pro quo etiam dicitur* χρέως, debitum, mutuum, æs alienum, & ὀφείλω, debeo, *Luc. 7, 41. & c. 16, 5.*

Προσοφείλω, insuper debeo, *Philem. v. 19.*

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, debitum, *Matth. 18, 32.* debitum officium, *Rom. 13, 7.* ἀπόδοτε πᾶσι τὰς ὀφειλάς, *reddite omnibus, quæ debetis.*

Ὀφείλημα, τος, τὸ, idem, *Matth. 6, 12. Rom. 4, 4. Verbum* ὀφείλω *etiam efferri solet per syncopen, dicique pro* ὀφείλω, ὄφλω, *pro* ὀφειλήσω, ὀφλήσω, *pro* ὀφελεῖν (*aor. 2. inf.*) ὀφλεῖν. *Ab hac syncope sunt verbalia.*

Ὄφλημα, ατος, τὸ, mulcta imposita, debitum.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitio, debitum. *Bar. 3, 8.*

Ὀφέλλω, augeo, adjuvo, debeo.

Ὄφελος, εος, τὸ, utilitas, *1. Cor. 15, 32.*

Ὄφελον (*est ex verbo* ὀφείλω, debeo, *pro* ὤφελον) utinam, *construitur cum indicativo. 1 Cor. 4, 8.* ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε, *utinam regnum adepti sitis. Gal. 5, 12.* ὄφελον καὶ ἀποκόψονται, *utinam etiam abscindantur. cum opt. Apoc. 3, 15.* ὄφελον ψυχρὸς εἶης ἢ ζεστός *utinam esses frigidus, aut calidus. apud profanos etiam cum* infin. ὀφελον ξ. ὡς ὄφελον θανεῖν, *utinam interiissem. Aliquando persona habetur ratio. ut* ἰλιαδ. γ. αὖτ' ὄφελες ἄγαμός τ' ἔμμεν, ἄγαμός τ' ἀπόλεσθαι, *utinam natus non fuisses, & fuisses sine prole.*

Ὄφις, εως, ὁ, serpens, (*Varinus* ὄφις παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὀπτικὸν ἤτοι, ὅτι κοιμώμενος ἀνεωγμένους ἔχει τοὺς ὄπας, *hoc est* ὄφις *à videndo, visu enim præstat, quia dormiens apertos habet oculos.*) *2. Cor. 11, 3.* ὡς ὄφις, *sicut serpens. Apoc. 12, 9.* ὄφις ὁ ἀρχαῖος, *antiquus serpens. Apoc. 12, 14.* ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως, *à conspectu serpentis.* ἀπὸ προσώπου *Hebraismus. Joh. 3, 14.* ὕψωσε τὸν ὄφιν, *extulit serpentem.* Nom. pl. ὄφεις, *Matth. 23, 33.* Genit. ὄφεων. *1. Cor. 10, 9.*

10, 9. Dat. ὄφεσι. Accuſ. ὄφεις *contractè pro* ὄφεας, *Marc.16,18.* ὄφεις δρῶσι, *ſerpentes tollent. Hinc*

Ὀφιώδης, ες, ὁ, ἡ, angvinus.

Ὀ Φ Ρ Ὺ Σ, ύος, ἡ, *propriè* ſupercilium (*ex* ὤπα ὀύα *pro* ἐρύω *vi ſum cuſtodit*) *Leb.14,9.* ξυρήσει τὰς ὀφρῦς (*contractè pro* ὀφρύας) *radat ſupercilia.* per metaph. *faſtus. item* crepido montis, *hoc eſt, rupes prominens, locus præruptus, ſeu præcipitium, ex qvo facilè qvis præceps dari poteſt. Luc.4,20.* ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, *ſiqve admontis crepidinem.*

Ο Χ Θ Ε Ὼ, ῶ, indignor, gravor, gravatè fero. (*ab* ὄχθη, ης, ἡ, ripa) *Svidas:* ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπικλύζοντα τοῖς ὄχθαις προσκρούειν, *qvodea, qvæ adnavigant, ripas impingant. Sic foret* metaphora. *qvum offenditur animus velut aqva ad* (ὄχθω) *ripam pulſa alliditur. Alii ab* ἄχθομαι. Fut. ἐσομαι *vel* ήσομαι *tanqvam ab* ἀχθέομαι *derivant;* ἄχθος, ους, τὸ, *pondus.* ἄχθομαι *verò* gravor, pondere premor.

Προσοχθέω, ῶ, idem.

Προσοχθίζω, *cum Dat.* infenſus ſum, *Hebr.3, 10. 17.* aor. 1. προσώχθισα, *infenſus fui, Sir.25, 2.*

Προσόχθισμα, ατος, τὸ, *qvod indignationem movet,* offenſio, offendiculum, *Sir.27,13.*

Προσοχθισμός, οῦ, ὁ, idem.

Ο Χ Λ Ο Σ, ου, ὁ, turba, *Matth.13, 2.* ὄχλοι *in plur. num. legitur in eadem ſignificatione, Matth.13, 36.* ἀφεὶς τοὺς ὄχλους, *dimiſſo populo, ſeu dimiſſa turba. Matth.21, 8.* ὄχλος ἔστρωσαν *pro* ἔστρωσε, *turba ſtraverunt. Joh. 6, 2.* ὄχλος ἑώρων, turba videbant. ἑώρων *pro* ἑώρα. *Nomen multitudinis vi ſignificationis, non adſignificationis Grammaticæ conſtruitur cum plur. num. Eadem* numeri anomalia *etiam eſt in ſeqq. exemplis. Joh.7,49.* ὁ ὄχλος οὗτος ἐπικατάρατός εἰσι *pro* ἐπικατάρατός ἐστι, *turba hæc eſt maledicta. Act. 6, 7.* ὄχλος ὑπήκουον, *turba auſcultabant.* cœtus *Luc. 6,17.* ὄχλος τῶν μαθητῶν, *cœtus diſcipulorum.* tumultus *Luc.22,6.* ἄνευ ὄχλου, *absqve tumultu.*

Ὀχλίω, ῶ, turbo. Fut. ήσω. Præt. ὤχληκα. ὀχλέομαι, οῦμαι, vexor, torqveor, *Luc.6,18. Act.5, 16.* ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, *vexatos ab impuris ſpiritibus.*

Ἐνοχλέω, ῶ, *cum Dat.* obturbo, negotium faceſſo, *Heb.12,15.*

Παρενοχλέω, ῶ, idem, *Act. 15, 19.* Διὸ ἐγὼ κρίνω, μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν θεόν. *Qvapropter cenſio non eſſe obturbandos eos, qvi ex gentibus ad Deum ſe convertunt.*

Πολυόχλος, ου, ὁ, ἡ, multitudine turbæ abundans, populoſus.

Πολυοχλία, ας, ἡ, multa turba, *frequentia multitudinis, Job. 31, 34. 39, 7.*

Ὄ Χ Ο Σ, ου, ὁ, & ους, τὸ, currus, vehiculum.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto, *f.* ήσω.

Ὄχημα, ατος, τὸ, vehiculum.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura; eqvitatio.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus, admiſſura, *Sir.33, 6.* ἵππος εἰς ὀχείαν, *eqvus admiſſarius.*

Ὀχεῖα, τὰ, *dicuntur* admiſſarii eqvi, *vel boves, vel arietes; interdum & alia animantia maſcula. Sed*

Ὀχεῖον, ου, τὸ, *idem eſt qvod* ὄχος.

Ὀχοῦω, admiſſarium admitto, *f.* ούσω. *p.* ὤχουκα. *Inde*

Ὄχουμα, ατος, τὸ, genitura, coitus.

Ο Χ Υ Ρ Ὸ Σ, ά, όν, munitus, *idem qvod* ἰσχυρός